

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 9517100089
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9517100089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom 13. júna 2018 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Gabriely Šimonovej, v trestnej veci proti obžalovanému N. G. i a spol., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/, písm. e/, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, § 140 písm. a/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/13/2017, z 20. decembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obžalovaných N. G., I. M., V. R. a N. R. s a z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj „špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa") sp. zn. BB-4T/13/2017 z 20. decembra 2017 (ďalej aj „rozsudok") boli v bode 1/ obžalovaní N. G., I. M., V. R. a N. R. uznaní vinnými zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, § 140 písm. a/ Trestného zákona a v bode 2/ obžalovaný N. G. uznaný vinným zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa dopustili tak, že

1/ obžalovaní N. G., I. M., V. R. a N. R., po tom, čo s vopred uváženou pohnútkou v úmysle usmrtiť a zachovať si tým prísun peňažných prostriedkov a získať aj ďalší majetkový prospech pre seba a blízke osoby, I. M. zosnovala usmrtenie poškodeného N. R., nar. XX. augusta XXXX, s týmto úmyslom následne oboznámila svoju matku V. R., ktorá v úmysle tento plán zrealizovať, ho sprostredkovala N. R., ktorý ho odsúhlasil a v presne nestotožnenom čase osobne vyplatil N. G. za realizáciu uvedenej vraždy v hotovosti 7.000 Eur, následne N. G. a I. M. usmrtenie poškodeného vykonali tak, že v presne nezistenom čase v období od večerných hodín dňa 5. apríla.2014 najneskôr do ranných hodín dňa 6.apríla.2014 po tom, čo v suteréne rodinného domu na Y. nábreží č. XXXX/XX vo F. vypli poistky, aby vylákali poškodeného N. R. von z bytu, následne N. G. vošiel proti vôli poškodeného do jeho bytu

na prvom poschodí a nestotožnenou krátkou guľovou zbraňou kal. 7,65 mm trikrát do neho vystrelil a spôsobil mu jedno strelné poranenie hlavy v oblasti ľavého oka a dve strelné poranenia v oblasti brucha vľavo s následkom úrazového šokového stavu so stratou krvi mimo cievne riečisko so zakrvácaním dutiny brušnej s ťažkým pomliaždením najmä spodiny ľavého spánkového laloka a nevyhnutným ťažkým otrasom mozgu po strelných poraneniach hlavy, hrotu srdca a osrdcovníkového vaku, ľavých pľúc a ľavej kľúčnej kosti a mezentéria v dutine brušnej, ako následok viacpočetných zastrelov dutiny lebečnej, hrudnej a brušnej, pričom týmito zraneniami poškodený na mieste podľahol a jeho telo bolo nájdené dňa 7. apríla 2014 v čase asi o 09:00 hod.

2/ obžalovaný N. G. asi dva týždne pred jeho zadržaním v tejto trestnej veci za skutok v bode 1/ rozsudku na presne nestotožnenom mieste v meste G. pre vlastnú potrebu kúpil za sumu 30 - 40 eur bielu kryštalickú látku, ktorú následne prechovával v obytnom priestore garáží a dielni nachádzajúcich sa v obci H., okres F., zapísaných na LV č. XXXX, k. ú.: H., parc. č. XXXX/X, súp. č. XXX, pričom dňa 10. augusta 2016 v čase od 13.06 hod počas realizácie domovej prehliadky označeného obytného priestoru túto bielu kryštalickú látku uloženú v injekčnej striekačke dobrovoľne vydal s vyjadrením, že ide o látku pervitín, pričom znaleckým posudkom Kriminalisticko - expertízneho ústavu Policajného zboru, odbor kriminalistika - prírodovedné skúmanie, Slovenská Ľupča, ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2016/2538 zo dňa 05. októbra 2016 bola táto látka o hmotnosti 0.95g identifikovaná ako zmes hydrochloridu metamfetamínu a dimetylsulfónu s obsahom metamfetamínu 36,8 % hmotnosti (báza) - 350 mg čistej látky, ktorá zodpovedá 9 až 35 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín podlieha ustanoveniam zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov a je zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obžalovanému N. G. podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h/ Trestného zákona a s použitím § 38 ods. 2, ods. 7, ods. 8, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen č.k. 1T/165/2015-62 doručenému obvinenému dňa 7. marca 2016 súd prvého stupňa zrušil výrok o treste povinnej práce vo výmere stopäťdesiat hodín, uloženého pre prečin podielníctva podľa § 231 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovaného N. G. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému N. G. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Obžalovanej I. M. súd prvého stupňa podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j/ Trestného zákona a s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, súd obžalovanú I. M. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovanej I. M. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Obžalovanej V. R. súd prvého stupňa podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ a s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona z právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen č.k. 4T/9/2017-395 doručenému obvinenej dňa 12. apríla 2017, súd prvého stupňa zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere troch rokov s uložením probačného dohľadu s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky a s povinnosťou v skúšobnej dobe nahradiť dlh štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, v zastúpení Daňovým úradom Banská Bystrica, vo výške 5.448,22 Eur a tiež trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť na sedemdesiatdva mesiacov, uloženého pre zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona, ako aj zrušil všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 48 ods. 3 písm.

b/ Trestného zákona, súd prvého stupňa obžalovanú V. R. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona obžalovanej Ingrid Hanuskovej súd prvého stupňa uložil trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť na šesť rokov. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovanej V. R. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Obžalovanému N. R. súd prvého stupňa podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. h/ Trestného zákona a s použitím § 38 ods. 2, ods. 7, ods. 8, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, z právoplatného rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 5T/86/2017-236 vyhláseného dňa 27. septembra 2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15. novembra 2017 sp. zn. 3To 128/2017 súd prvého stupňa zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere jeden rok so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, uloženého pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovaného N. R. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona, súd prvého stupňa obžalovanému N. R. uložil ochranný dohľad na tri roky.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, súd prvého stupňa poškodenú V. B., nar. X.apríla.XXXX vo F., trvale bytom XXX XX F., T. G. XXXX/X, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo vzťahu k bodu 1/ rozsudku odôvodnil v podstate tým, že v predmetnej trestnej veci neexistuje žiaden priamy usvedčujúci dôkaz, čo odôvodňuje skutočnosťou, že k obvineniu obžalovaných došlo po vyše dvoch rokoch (9. augusta 2016) po spáchaní skutku (5.-6. apríla 2014). Vo výroku o vine vychádzal zo série nepriamych dôkazov, ktoré na seba nadväzovali a umožnili súdu prvého stupňa vytvoriť o spáchaní skutku ucelenú reťaz. Vo vzťahu k bodu 1/ rozsudku za usvedčujúce dôkazy súd považoval výpovede svedkov C. R., N. R., B. D., W. G. a C. T., čiastočné priznanie obžalovaného N. R. pred sudcom pre prípravné konanie znalecké posudky z odboru súdneho lekárstva a Kriminalisticko - expertízneho ústavu Policajného zboru, odbor kriminalistika - prírodovedné skúmanie a listinné dôkazy, najmä však písomné poznámky svedka B. D. (zv. č. 6 č.l. 1271-1273, 1287-1289). Svedkyne C. R. a N. R., dcéry obžalovaného N. R., boli tými, ktoré napriek najbližšiemu príbuzenskému vzťahu s obžalovanými, podali proti nim usvedčujúce dôkazy. Výšetrovateľovi oznámili, že im otec hovoril niekoľko verzii o peniazoch za vraždu, avšak posledná bola taká, keď povedal, že vražda ho stála 6.000 Eur a ďalších 1.000 Eur dal priamo tomu S. v ich dome vo F.. Tých 6.000 Eur mu dal prostredníctvom V. R. a všetky peniaze odovzdal po vražde. Svedkyňa N. R. dokazovala, že bola svedkom hádky v čase, keď obžalovaná V. R. už nebývala s ich otcom a chodila do F. len na víkendy. Vtedy prišla aj s dcérou I. M.. Obidve sa hádali s N. R. a svedkyňa počula ako I. povedala: „mama prestaň kvákať lebo nás dostaneš do basy“. Menované svedkyne sa vyjadrovali aj k anonymnému listu, ktorý bol doručený N. R. a v ktorom ho pisateľ žiadal, aby na tam uvedený účet poslal finančné prostriedky, lebo ak nie, povie ako došlo k vražde a skončí v base. Pokiaľ peniaze pošle, všetko bude v poriadku. S listom išli na políciu. Vtedy sa im otec N. R. definitívne priznal a povedal, ako sa vražda starého otca stala. Vždy chcel, aby starý otec zomrel, povedal to V. R. a potom to už vraj všetko nechal na ňu.

Zo svedeckých výpovedí svedkýň C. R. a N. R. ďalej vyplynulo, že v roku 2016 už mali viacej informácií od otca, keď si všetky poskladali, začali chápať všetky súvislosti, ktoré im otec povedal aj predtým. Otec im v tom čase povedal, že celý nápad s usmrtením starého otca skrsol u I. M. s tým, že ona ho tlmočila svojej matke V. R. a tá to povedala otcovi a že on dal na to povolenie a že to aj zaplatil. Povedal, že zaplatil 7.000 Eur tak, že predtým zaplatil 6.000 Eur tomu dotyčnému za vykonanie vraždy a 1.000 Eur dal za zbraň, ktorou bola vražda vykonaná. Vraždu vraj spravil S. z H., ktorý má nejaký autoservis a dcéru N. R. s ním chcel aj zoznámiť, čo odmietla. Tej povedal, že V. R. potrebuje držať v rovine, aby sa to neprevalilo a že v opačnom prípade všetko zhodí na V., ktorá má pochybnú minulosť,

lebo brala drogy a hrala automaty. Reakciou obžalovaného N. R. pred súdom bolo úplné popieranie tvrdení obidvoch jeho dcér C. R. a N. R.. Súd prvého stupňa dodal, že negatívny vzťah obžalovaného N. R. voči dcéram C. R. a N. R. vyústil po jeho prepustení z väzby v tejto veci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. júna 2017 sp. zn. 4Tost 17/2017 do verbálneho vyhrážania sa im dňa 7. júna.2017, čo bolo potom predmetom jeho trestného stíhania za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1., ods. 2 písm. b/, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 27.septembra.2017 č.k. 5T/86/2017-236, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15. novembra 2017,sp. zn. 3To 128/2017, bol obžalovanému N. R. uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ktorý trest si obžalovaný aj v súčasnosti vykonáva.

K argumentácii obžalovaného N. R., že dcéry C. R. a N. R. vypovedali pred súdom proti nemu z dôvodu, že ho chcú za každú cenu dostať do basy, aby sa dostali k jeho majetku, súd prvého stupňa konštatoval, že v čase výpovedí svedkýň pred súdom, ale už aj v prípravnom konaní, boli obidve už podielovými vlastníčkami rodinného domu vo F., na Y. nábřeží XXXX/XX. Teda nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádza C. R., v ktorej aj došlo k spáchaniu skutku a o ktorej hovoril aj obžalovaný N. R. ako o majetku. Stali sa nimi na základe právoplatnej darovacej zmluvy zo dňa 5. mája 2015, ktorou im spomínanú nehnuteľnosť daroval sám otec - obžalovaný N. R., zapísanej v správe katastra dňa 3. júna 2015, číslo vkladu V XXXX/XX (zv. 13 č. 1. 2622-2627). Pohnútkou ich výpovedí teda logicky nemohla byť honba za majetkom otca, ale ako to samy deklarovali, aby tým pomohli otcovi zistiť ako sa vražda stala a potom mu zabezpečiť dobrého obhajcu a spravodlivý proces. Súd sa takisto zaoberal aj obsahom anonymného listu (zv. 12 č. 1. 2328), ktorý bol doručený obžalovanému N. R. a číslom účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedeným v Slovenskej sporiteľni, majiteľkou ktorého je svedkyňa Z. D.. Toto číslo účtu bolo uvedené v liste s vyhrážkou, aby obžalovaný N. R. naň zaslal sumu 800-1.000 Eur a potom nedôjde k prezradeniu okolností vraždy. Súvislosť videl súd v relatívne vhodnom čase objavenia sa anonymného listu a žiadosti svedka U. D., aby mu sestra Z. D. poskytla svoje číslo účtu. V tejto súvislosti súd prvého stupňa dodal, že svedok U. D. bol v tom čase priateľom I. I., mladšej dcéry obžalovanej V. R.. Z výpovede svedka U. D. jednoznačne vyplynulo, že práve na požiadanie I. I. on žiadal od svojej sestry spomínané číslo účtu s odôvodnením, že na tento účet pošle obžalovaná V. R. jednu výplatu pre jej dcéru z brigády v zahraničí. Tá sa opakovane dotazovala, či už peniaze došli. Na účet však peniaze nikdy doručené neboli. Dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaná V. R. v zahraničí síce krátko bola, ale nie zamestnaná. S poukazom na obsah anonymného listu súd s najvyššou mierou pravdepodobnosti ustálil, že jeho pisateľom mohol byť len niektorý zo zvyšných troch obžalovaných, aby vylákal finančné prostriedky od obžalovaného N. R. vo svoj prospech.

Za ďalší z usvedčujúcich dôkazov súd prvého stupňa považoval výpoveď svedka B. D.. Ten na hlavnom pojednávaní, v zhode s výpoveďami v prípravnom konaní súdu uviedol skutočnosti, o ktorých sa dozvedel výlučne z rozprávania obžalovaného N. G., s ktorým zdieľal celu č. 217 vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici po dobu troch až štyroch mesiacov, a síce od septembra do decembra 2016. Od N. G. sa dozvedel podrobnosti o tom, ako došlo k samému spáchaniu skutku, kto sa ho zúčastnil, z akého dôvodu, v akom čase a čo bolo motívom konania. Popísal mu to tak, že poškodeného strelil pištoľou, ktorú kúpil od kamaráta a bola ráže „7 aj niečo“. Spolu s ním v dome bola aj I. (M.), ktorá mala kľúče. Do poškodeného mal G. vystreliť trikrát, z toho jedna strela išla do oka a dve do brucha. Od N. G. mal informáciu o tom, že tam hľadali aj nejaké fotky, na ktorých mala byť vyfotená nahá I. a nejaký diár. Motívom mali byť majetkové spory a peniaze. Hodnotením výpovedí svedka B. D. došiel súd k záveru, že svedok vypovedal zhodne pred súdom v porovnaní s výpoveďami v prípravnom konaní a v súlade s jeho písomnými poznámkami, s ktorými bol konfrontovaný na hlavnom pojednávaní. Vo svojich výpovediach uviedol také detaily, o ktorých sa ako osoba nezúčastnená na mieste činu nemal ako dozvedieť, len tak, že mu to porozprával samotný páchatel'. Súd mal za vylúčené, že by sa o podrobnostiach spáchania skutku a detailoch s ním súvisiacich dozvedel iným spôsobom, napríklad nahliadnutím do listín spoluväzňa N. G., alebo dokonca nahliadnutím do samotného vyšetrovacieho spisu alebo z informácií od príslušníkov Policajného zboru, ktoré ostatné dve alternatívy považuje za úplne vylúčené. Skutočnosť, že tieto informácie nemá svedok z listín obžalovaného N. G., svedok B. D. vysvetlil tak, že N. G. do skrinky nechodil a nikdy na cele nebol

priestor na to, aby v nej z akýchkoľvek dôvodov zostal sám. Navyše ihneď, keď mu o skutku N. G. porozprával, tajne si o tom urobil poznámky a nahlásil sa k ústavnému vyšetrovaciemu orgánu, ktorému následne poskytol svoje informácie a až potom svedeckú výpoveď vyšetrovateľovi tohto prípadu.

Súd v tejto súvislosti zdôraznil, že svedok B. D. uviedol relevantné detaily, ktoré korešpondujú s objektívnymi dôkazmi o spáchaní skutku. Jedným z detailov je nájdenie diaľkového ovládača televízneho prijímača pri tele usmrteného poškodeného ležiaceho v kuchyni svojho bytu, čo vyplýva zo zápisnice o ohliadke miesta činu (zv. 3 č.l. 444 foto č. 97, 98). O ňom mu N. G. povedal, že do poškodeného vystrelil okamžite preto, lebo sa preľakol, keď si v jeho ruke všimol niečo čierne a domnieval sa, že je to zbraň. Až následne zistil, že to bol diaľkový ovládač. Za ďalší detail považoval súd aj tvrdenie svedka B. D., že poškodený bol usmrtený zastrelením, teda nie iným z obvyklých spôsobov usmrtenia (dobodaný, zahrdúsený a pod.). V tej súvislosti svedok dokazoval, že N. G. poškodeného zastrelil, a to v kuchyni jeho bytu. Aj to je v súlade so zápisnicou o ohliadke miesta činu (zv. 3 č. l. 443 foto č. 91). Znalecký posudok z odboru súdneho lekárstva po vykonaní prehliadky a pitvy poškodeného už len sumarizuje a hodnotí všetky zranenia na tele poškodeného. Súd prvého stupňa na tomto mieste prízvukoval, že aj toto je v súlade s výpoveďou svedka B. D.. Podstatným detailom svedčiacim pre to, že svedok B. D. sa o spáchaní skutku dozvedel výlučne priamo od jeho páchatel'a, je aj počet striel a miesta zásahov v tele poškodeného. Svedok totiž uviedol, že mu N. G. povedal, že do poškodeného vystrelil trikrát a zasiahol ho jednou ranou do oka a dvomi do brucha. Aj tieto skutočnosti sú v súlade so zápisnicou o ohliadke miesta činu (zv. 3 č.l. 444-445 foto č. 97-106). Sú najmä v súlade so znaleckým posudkom z odboru súdneho lekárstva. Aj kaliber útočiacej zbrane, o ktorej vypovedal svedok, že bola ráže „7 aj niečo“ považoval súd za ďalší detail zmienenej svedeckej výpovede, lebo korešponduje so znaleckým posudkom Kriminalisticko - expertízneho ústavu PZ ČES:PPZ-KEU-SL-EXP-2014/1428 (zv. 1 č.l. 167-180). Za detaily výpovede svedka B. D., korešpondujúce s dôkazmi v trestnom spise súd považoval aj jeho údaj o tom, že po vražde mali hľadať nejaký diár s poznámkami poškodeného a fotografie žien, na ktorých by mala byť aj nahá I. (M.). V spisovom materiáli sú totiž zažurnalizované fotografie nahých žien aj v spoločnosti poškodeného (zv. 3 č.l. č.l. 374-386).

Za pravdivé súd prvého stupňa považoval aj to, keď svedok uviedol, že kľúče od brány a vchodových dverí mala I. od nevlastného otca, pretože z dokazovania vyplýva, že obžalovaný N. R. je skutočne nevlastným otcom obžalovanej I. M.. Zhoda vo výpovedi svedka B. D. je aj v sume peňazí, ktorú obžalovaný vyplatil priamemu páchatel'ovi vraždy, a síce sumy 6.000 Eur a 1.000 Eur za zabezpečenie zbrane. Zmienené finančné čiastky totiž korešpondujú aj s výpoveďami svedkýň C. R., N. R. a aj s čiastočným priznaním obžalovaného N. R.. Vlastnoručne písané poznámky svedka B. D., v ktorých podrobne zachytil informácie z rozprávania obžalovaného N. G. a následne o nich vypovedal vyšetrovateľovi a súdu, považoval súd prvého stupňa za procesne relevantné dôkazy, lebo tieto boli postupom podľa § 269 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prečítané a svedok sa k nim pri výsluchu súhlasne vyjadril. Súd prvého stupňa preto aj tieto dôkazy použil v rozsudku na doplnenie podrobnej výpovede svedka, lebo tento dôkaz nemal ničím spochybnený. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedka B. D. a z listinných dôkazov mal súd prvého stupňa za preukázaný spôsob spáchania samotného činu a osoby na ňom priamo zúčastnené.

Za ďalší usvedčujúci dôkaz považoval súd prvého stupňa výpoveď svedkyne W. G. pred súdom. Táto sa spontánne na vlastný podnet prihlásila na políciu po zistení informácií z médií a po vyhodnotení vlastných poznatkov. Z novín totiž vyplývala skutočnosť, že obžalovaná I. M. tvrdila, že v čase vraždy sa starala o svoju dcéru. To nebola pravda, keďže jej dcéra T. bola v ten víkend u nich. Preto prostredníctvom C. R. získala kontakt na vyšetrovateľa, ktorému túto skutočnosť zatelefonovala niekedy v júli 2017. Vyšetrovateľ sa jej ozval potom asi o mesiac s otázkou, či je ochotná vypovedať aj pred súdom s čím súhlasila a vyšetrovateľ jej povedal, že tieto informácie poskytne prokurátorovi a on nech rozhodne, či svedkyňa pred súdom navrhne vypočuť. Svedkyňa informácie uvádzané obžalovanou I. M. považovala za nepravdivé a pred súdom prvého stupňa potom dokazovala, že ten víkend, keď sa konala oslava v B., teda z 5. na 6. apríla 2014 bola vnučka T. u nich doma. I. M. ju totiž telefonicky oslovila, aby jej cez víkend postrážila dcéru, pretože ide na oslavu do B. a T. by jej prekážala. V každom prípade sa dcéra obžalovanej I. M. T. nachádzala celý víkend u W. G., kde ju doviezla obžalovaná I. M. s

priateľom, v tom čase U. D.. Obžalovaná I. M. si pre dcéru prišla v nedeľu okolo 15.00 hod. taxíkom. Keď sa svedkyňa dozvedela o smrti poškodeného sa obžalovanej I. M. opýtala: „dúfam, že keď si nebola na tej oslave, tak v tom nemáš prsty“, na čo jej ona odpovedala, že nie a upriamila pozornosť na Z. D..

Do série usvedčujúcich dôkazov súd prvého stupňa počítal aj svedeckú výpoveď C. T.. Ide o svedka, ktorý ozrejmoval ako prvý nájdenie usmrteného poškodeného v jeho byte, kde prišiel 7. apríla 2017 (pondelok) o 09.00 hod. po pôvodnej dohode s ním, pozrieť byt pred maľovaním. Po oznámení nálezu príbuzným v dolnej časti domu sa počas jeho prítomnosti nik z nich na telo poškodeného do jeho bytu na prvom poschodí pozrieť nešiel. Súd prvého stupňa nemal žiadne pochybnosti ani o čase konania oslavy v B. v termíne 5. apríla 2014, lebo to mal za preukázané výpoveďami samotných obžalovaných N. R. a V. R. a tiež výpoveďami svedkov JUDr. Q. R., I. R., I. I. (mladšej dcéry obžalovanej V. R.) a jej priateľa N. I.. Po vyhodnotení všetkých dôkazov v tejto súvislosti súd prvého stupňa ustálil záver, že práve účasť obžalovaných N. R. a V. R. na tejto oslave im malo vytvoriť alibi, že s vraždou nemajú nič spoločné. Spáchanie vraždy v rovnakom čase, bolo teda zámerom zo strany obžalovaných. Vyplýva to bezpochyby z vykonaného dokazovania, najmä z výpovede svedka B. D.. Na naznačený smer obhajcu obžalovaného N. G., JUDr. M. O., že páchatelom vraždy by mohol byť I. R. (ide o svedka, ktorý pre príbuzenský vzťah k obžalovanej V. R. - ako jej brat, v tejto veci vypovedať odoprel) súd prvého stupňa reagoval, že táto osoba bola pôvodne z usmrtenia poškodeného podozrivá na základe jediného dôkazu - pachovej stopy nájdenej v obývačke na koberci pri veľkej skrini v byte poškodeného. Súd prvého stupňa pritom konštatoval, že pachová stopa je len podporným dôkazom a bez nadväznosti iných, relevantných dôkazov ju proti osobe použiť nemožno. Tak to bolo aj v prípade podozrivého I. R.. Akcentoval však nenájdenie iných pachových stôp v byte poškodeného, keď z dokazovania vyplynulo, že do jeho bytu chodili rôzne ženy, čo vyplýva z fotografií nájdených pri ohliadke miesta činu (zv. 3 č.l. 374-386), ale občas aj pracovníci pohrebniectva, a to za účelom pomoci poškodenému pri vynášaní bežného nákupu, čo tiež je zrejme zo svedeckých výpovedí. Preto takýto dôkaz jedinej pachovej stopy ustálil súd prvého stupňa za nepresvedčivý a nepostačujúci.

Vo vzťahu k bodu 2/ rozsudku súd prvého stupňa za usvedčujúce dôkazy považoval bezpochyby vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku o tom, že je vinný z jeho spáchania a tiež znalecký posudok Kriministicko - expertízneho ústavu PZ, odboru kriminalistiky - prírodovedného skúmania ČES:PPZ-KEU-SL-EXP 2016/2538, ktorým bola biela kryštalická látka uložená v injekčnej striekačke, ktorú dobrovoľne vydal obžalovaný N. G. v priebehu domovej prehliadky, vyhodnotená ako zmes hydrochloridu metamfetamínu a dimetylsulfónu s obsahom metamfetamínu 36,8 % hmotnosti, čo zodpovedá 9 až 35 bežným jednotlivým dávkam spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa. Metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok a podlieha ustanoveniam zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodu prijatia vyhlásenia obžalovaného N. G. o vine, súd prvého stupňa k tomuto skutku dokazovanie nevykonal. Z uvedeného dôvodu na tomto mieste preto nehodnotil ani dôkazy. Nič na tom nemení skutočnosť, že spáchanie tohto skutku mal súd prvého stupňa za preukázané práve zmieneným vyhlásením obžalovaného.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal voči výroku o vine obsiahnutom v bode 1/ rozsudku riadne a včas odvolanie obžalovaný N. G., ktoré neskôr odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho.

Úvodom uviedol, že v písomnom vyhotovení odôvodnenia napadnutého rozsudku neboli splnené podmienky v zmysle náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia, v tomto prípade tak závažného rozhodnutia, ako je rozhodnutie o vine voči obžalovanému, resp. neboli splnené podmienky z hľadiska potreby preukázania predmetného skutkového stavu potrebného pre vydanie odsudzujúceho rozsudku v merite veci. Súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil preukázaný skutkový stav. Vykonaným dokazovaním či už počas konania prípravného alebo konania pred súdom nebol vyprodukovaný žiadny hodnoverný, relevantný a objektívny dôkazný prostriedok a z neho plynúci taký dôkaz, ktorý by N. G. dôvodne spájal s predmetným trestným činom, resp. ktorý by ako na páchatela daného skutku upriamoval pozornosť na jeho osobu. Žiadna svedecká

výpoveď, priama svedecká výpoveď, neoznačuje na neho ako na páchatel'a daného skutku, žiadna biologická stopa, dokonca ani zaistené pachové stopy na mieste činu nepatrili jeho osobe a v konečnom dôsledku teda nebol produkovaný taký dôkaz, ktorý by skutočne mohol bez dôvodných pochybností N. G. objektívne označiť ako páchatel'a predmetného skutku. Napriek rozsiahlemu dokazovaniu, množstvu učiných dôkazných prostriedkov a z nich získaných dôkazov bral súd prvého stupňa de facto v úvahu a svoju hodnotiacu činnosť odvíjal len od výpovedí N. a C. R., B. D., W. G. a C. T. a taktiež prihliadal na súdu predložené písomné poznámky B. D..

Nepriamo svedecké výpovede či už N. alebo C. R. o tom, že za vraždu nebohého N. R. má byť zodpovedný istý „S. z H.“ nemôžu postačovať na to, že za uvedený skutok má byť vyvodená zodpovednosť N. G., resp. na to, aby súd prvého stupňa túto skutočnosť, skutočnosti nimi uvedené, považoval za tak preukázané a za tak hodnoverné, aby pri svojom rozhodovaní ich bral v úvahu. N. a C. R. počas svojich výpovedí, v rámci objasňovania predmetnej trestnej činnosti a usvedčovani údajných páchatel'ov tohto skutku, vždy reprodukovali a odkazovali na skutočnosti, ktoré im mal uviesť údajne ich otec N. R. ml., nikdy sa u nich nejednalo o skutočnosti, ktoré mali oni priamo vnímať svojimi zmyslami, či už vidieť alebo počuť, a ktoré ako bolo preukázané počas pojednávania, sa ani nezakladali na realite. V prípade výpovedí svedkov W. G. a C. T. a ich svedeckých výpovedí a v rámci nich poznamenaných skutočností však neboli prezentované také fakty, čo by mohli čo i len teoreticky spájať obžalovaného G. s účasťou na danom skutku. Svedok B. D. na hlavnom pojednávaní v zhode s výpoveďami v prípravnom konaní súdu uviedol skutočnosti, o ktorých sa dozvedel údajne výlučne z rozprávania obžalovaného N. G., s ktorým zdieľal celu č. 217 vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici po štyroch mesiacov, a síce od septembra do decembra 2016. Od N. G. sa mal dozvedieť podrobnosti o tom, ako došlo k samému spáchaniu skutku, kto sa ho zúčastnil, z akého dôvodu, v akom čase a čo bolo motívom konania. Popísal mu to tak, že poškodeného strelil pištoľou, ktorú kúpil od kamaráta a bola ráže „7 aj niečo“. Spolu s ním v dome bola aj I. (M.), ktorá mala kľúče. Do poškodeného mal G. vystreliť trikrát, z toho jedna strela išla do oka a dve do brucha. Od N. G. mal informáciu o tom, že tam hľadali aj nejaké fotky, na ktorých mala byť vyfotená nahá I. a nejaký diár. Motívom mali byť majetkové spory a peniaze. Vo svojich výpovediach uviedol také detaily, o ktorých sa ako osoba nezúčastnená na mieste činu nemal ako dozvedieť, len tak, že mu to porozprával samotný páchatel'. S takto prezentovaným názorom zo strany konajúceho súdu a s jeho odôvodnením, však nemôže za žiadnych okolností súhlasiť, čo dôvodí tým, že celá svedecká výpoveď B. D., resp. tvrdenia tohto svedka vychádzajú z toho, že dňa 3. novembra 2016 mu mal obžalovaný G. v čase keď mali byť na cele len sami dvaja, uviesť, že mal skutočne on zavraždiť nebohého N. R. st. a mal mu detailne opísať celý priebeh tejto udalosti, z čoho si následne svedok B. D. mal urobiť, podľa názoru súdu prvého stupňa, tak dôveryhodné a objektívne poznámky. Obžalovaný G. od začiatku tieto tvrdenia popiera, popiera, že by niekedy B. D. uviedol niečo podobné, resp. že by sa s ním niekedy týkajúc jeho trestnej veci o niečom rozprával. Ak súd prvého stupňa poukazoval na svedka B. D. a na jeho výpoveď ako na hodnovernú, uvádza, že dňa 21. februára 2017 sa uskutočnil výsluch svedka M. I., ktorý počas neho uviedol, že od začiatku novembra 2016 bol na spoločnej cele s obžalovaným G. a s B. D., počas tohto mesiaca sa on nezúčastnil žiadnych vyšetrovacích úkonov a nikdy neopustil svoju väzobnú miestnosť, čím jasne vyvrátil tvrdenia svedka B. D. o tom, že dňa 3. novembra 2016 bol sám na cele s obžalovaným G., keď sa mu mal on údajne zdôveriť o predmetnom skutku. Obžalovaný G. od začiatku tvrdil, že mal spisový materiál uložený v skrinke na cele, ktorá sa zamknúť nedala, čo potvrdili aj svedkovia I. M., M. I. alebo B. H. počas svojich výpovedí, preto sa nemôže stotožniť s názorom konajúceho súdu, že títo obhajobou navrhnutí svedkovia, síce nevypovedali k meritu veci, avšak vypovedali nesporne skutočnosti, ktoré mali a musia mať vplyv na rozhodovaciu a hodnotiacu činnosť súdu prvého stupňa. Títo svedkovia taktiež potvrdili, že vzťahy medzi obžalovaným G. a B. D. neboli práve ideálne, preto ťažko uveriť tomu, že by sa mal obžalovaný G. zdôveriť práve svedkovi B. D. o tom, kto a ako skutok vykonal. Nie je možné sa preto stotožniť s vyvodným záverom zo strany prvostupňového súdu o tom, že svedok B. D. nemohol získať informácie od vyšetrovateľa Policajného zboru, príp. z vyšetrovacieho spisu, keďže sa jednalo o tak detailnú výpoveď svedka, že predmetné skutočnosti sa svedok nemohol dozvedieť inak, ako len od páchatel'a trestného činu, pritom všetky skutočnosti, ktoré tento svedok uviedol sa nachádzali už v zmienenom uznesení a okrem ich kopírovania, svedok neuviedol nad rámec tohto uznesenia žiadne iné relevantné skutočnosti.

N. G. mal toto uznesenie od okamihu svojho väzobného stíhania v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica, keďže mu bolo fyzicky doručené ako súčasť formálneho procesného postupu týkajúceho sa vznesenia obvinenia a teda, nemôže obstať záver a názor súdu, že svedok B. D. nemohol získať informácie z vyšetrovacieho spisu. V prípade jeho výpovede je jasné, že skutočnosti, ktoré počas svojich výpovedí uviedol, získal práve zo spisových materiálov obžalovaného G., keďže písomnosti týkajúce sa trestnej veci, či už obžalovaný G., alebo ostatní obvinení, si nemôžu vo svojej skrinke v cele uzamknúť, alebo akýmkoľvek iným spôsobom zabezpečiť, čím prístup k nim získavajú všetky osoby s nimi nachádzajúce sa na cele, čo je prípad aj B. D.. U svedka B. D. sa jedná o osobu, ktorá dobrovoľne vypovedá v mnohých trestných veciach, dobrovoľne kontaktuje orgány činné v trestnom konaní s úmyslom a záujmom vypovedať o skutočnostiach ku konkrétnym trestným veciam, pričom vždy sa jedná o osoby, resp. o trestné veci osôb, s ktorými sa nachádza on na cele a jeho výpovede kopirujú skutočnosti uvedené v spisovom materiáli týchto osôb. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v odvolaní vyjadruje presvedčenie, že nemožno súhlasiť so záverom hodnotiacej činnosti súdu, že zabezpečené dôkazy boli prezentované v takej miere, že by umožnili konajúcemu súdu vo vzťahu k osobe obžalovaného G. vydanie odsudzujúceho rozsudku s poukazom na skutočnosť, že na obsah výpovedí svedka B. D. jednoducho prihliadať nemožno a už vôbec ich nemožno brať v úvahu.

V prípade osoby B. D. sa jedná sa o osobu, ktorá vo vlastnom záujme uvádza účelové a klamlivé tvrdenia, ktoré si vykonfabulovala vo svoj prospech. Dňa 22. februára 2017 sa uskutočnila svedecká výpoveď N. P. N. P. od obdobia 04. mája 2016 až do 02. decembra 2016 spoluväzňom W. W. počas jeho pobytu v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica. Ten počas svojej výpovede jasne uviedol, že skutočnosti a tvrdenia zo strany W. W., ktoré v tejto trestnej veci uviedol, sú len jeho výmyslom a nezakladajú sa na pravde. Vymyslel si skutočnosť o tom, že N. R. ml. má údajne ukrytých XX.XXX Eur, ktoré mali pochádzať z predmetnej vraždy, pričom vedel o skutočnom pôvode týchto peňazí a taktiež uviedol, že listy, ktoré si vymieňal W. W. s I. M., si sám dopisoval a vymýšľal ich obsah a rovnako si vymyslel, ako mal vidieť N. G. s I. M. vo F.. Svedok zároveň poznamenal: „z jeho strany je to jedno veľké klamstvo, je to klamár a človek zrelý na psychiatriu.“ V tejto súvislosti taktiež odkazuje na svedeckú výpoveď svedka G. G. zo dňa 02. marca 2017. W. W. pritom v jednej zo svojich výpovedí uviedol, že práve tento svedok, G. G., mal N. G. predať predmetnú vražednú zbraň, zbraň „ráže 7 aj nič“, pričom typ tejto vražednej zbrane možno taktiež jasne vyvodiť z obsahu uznesenia o vznesení obvinenia, ktorý to jednoznačne dementoval a jasne vyvrátil obsah poznamenaného zo strany W. W..

Od momentu „získania“ týchto dvoch svedkov, t.j. B. D. a W. W., počas celého prípravného konania orgány činné v trestnom konaní a neskôr, počas hlavného pojednávania aj konajúci súd pri svojej rozhodovacej činnosti poukazovali na obsah ich výpovedí, na skutočnosti nimi poznamenané, ich výpovede boli hodnoverné a naprosto dôveryhodné. Nie je mu teda zrejmé, prečo prvostupňový súd na jednej strane neuveril tvrdeniam W. W., ktorého vierohodnosť vo svojej podstate spochybňoval len N. P., ktorého už ani dozorujúci prokurátor v podanej obžalobe nenavrhol osobne vypočuť a naopak tvrdenia B. D. vzal v úvahu, keď jeho výpoveď vyvracali svedkovia I. M., M. I. alebo B. H., pričom však nepochybne u oboch bolo preukázané, že sa jedná o profesionálnych svedkov, ktorí vypovedajú len a len zo zisťných dôvodov týkajúcich sa nadobudnutia výhod vo voči nim vedených trestných veciach.

Vzhľadom k obsahu výpovede svedka B. D. a hlavne zo strany súdu prvého stupňa tak vehementne proklamovanej jej hodnovernosti potom nie je zrejmá samotná právna kvalifikácia konania, ktoré sa obžalovanému G. pripisuje. B. D. pritom neraz počas svojich výpovedí uviedol, že obžalovaný G. išiel spolu s I. M. do domu N. R. st. so zámerom ukradnúť finančné prostriedky, ktoré mával N. R. st. vo svojom dome v údajne veľkom množstve, avšak, ako sa mu mal zdôveriť obžalovaný G., práve prítomnosť N. R. st. v dome mala obžalovaného G. spolu s I. M. prekvapiť, a preto malo dôjsť k jeho zastreleniu. Preto v tejto časti nie je logicky uchopiteľné, keď súd prvého stupňa uveril v plnom rozsahu výpovedi svedka B. D., ktorý detailne opísal priebeh skutku, ktorý musel mať jedine od jeho páchatel'a a prečo potom od toho neodvodil samotnú právnu kvalifikáciu daného skutku, nakoľko z obsahu danej výpovede je nepochybné, že obžalovaný G. nemal ísť do domu N. R. st. s cieľom ho zavraždiť, ale práve odcudziť finančné prostriedky.

Okrem toho, že v danom prípade nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz voči osobe obžalovaného G., v zmysle judikatúry taktiež neboli produkované žiadne nepriame dôkazy potrebné k vysloveniu viny páchatel'a, ktorých súhrn musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku v ktorom sa vidí trestný čin a usvedčuje z jeho spáchania páchatel'a, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Celé predmetné trestné konanie od počiatku stálo len na základe svedeckých výpovedí N. a C. R.. Počas svojich výpovedí vždy svedkyne reprodukovali a odkazovali na skutočnosti, ktoré im mal údajne uviesť ich otec N. R.. Počas vykonaných konfrontácií (31. októbra 2016) medzi N. R. ml. a jeho dcérami N. a C. R., obžalovaný N. R. ml. však jednoznačne poprel všetky tvrdenia o tom, že za vraždu jeho otca by mali byť zodpovední, resp. ju mala zabezpečiť V. R., I. M. a istý S. z H., resp. rovnako N. R. ml. poprel mnohé skutočnosti, ktoré vypovedali jeho dcéry či už C. alebo N. R. o tom, že to mal byť práve on, kto zabezpečil spolu s V. R. a I. M. zavraždenie N. R. st.

Súd pri svojej hodnotiacej a následne rozhodovacej činnosti týkajúcej sa osoby N. G. vychádzal len a len z tvrdení svedka B. D. ako jediného dôkazného prostriedku, poukazujúc na jeho osobu ako páchatel'a daného skutku napriek existencii celého radu či už priamych alebo nepriamych dôkazov stojacich v jeho prospech, v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia voči osobe obžalovaného G. príslušným orgánom činným v trestnom konaní stačila vyššia miera pravdepodobnosti o tom, že daného skutku sa mal dopustiť práve obžalovaný G.. Túto vyššiu mieru pravdepodobnosti mal potvrdzovať aj jednak predmetný list, ktorý mal údajne napísať obžalovaný G. a bol adresovaný obž. N. R. ml. v jeho mene, prostredníctvom ktorého mal obžalovaný G. údajne požadovať ďalšiu finančnú hotovosť za vraždu nebohého N. R. st. a jednak boli na mieste činu nestotožnené pachové stopy, ktoré boli v danom čase nestotožnenými. Napriek tomu príslušné orgány činné v trestnom konaní pracovali s takmer určitosťou, že jedna z týchto pachových stôp bude patriť práve obžalovanému G.. Čo sa týka predmetného listu, ktorý bol neznámou formou doručený N. R. ml., tak tento list už len svojím obsahom jasne deklaroval, že po smrti N. R. st. sa začala odvíjať iná dejová línia za účelom získania finančných prostriedkov od N. R. ml. Je nereálne, aby niekto kto zavraždil R. st. napísal takýto list, v ktorom by uviedol číslo účtu, kam majú byť posielané peniaze a skutočnosť, že sa toto číslo v liste vôbec objavilo. Skutočnosť, že vykonávateľ je držaný na nejakej chate a má dostať zlatú dávku, oslovenie v liste a zároveň a pozdrav na konci listu S. a vôbec celý obsah tohto listu jasne svedčia o tom, že tento list nepísal niekto, kto naozaj túto vraždu vykonal, ale niekto, kto celú situáciu zneužil s cieľom získania ďalších finančných prostriedkov. Bolo potvrdené a stotožnené podľa čísla účtu, že tento list súvisel s U. D., resp. I. I., alebo inými členmi rodiny R. z B..

Aj výška požadovanej sumy jasne nasvedčuje tomu, že tento list, ktorý bol vlastne spúšťačom všetkých následných udalostí spojených s obvinením, bol napísaný len za účelom získania peňazí a využitia viery N. R. ml., že dal zavraždiť svojho otca. Ak by sa dalo čo i len hypoteticky pripustiť, že by takýto list napísal skutočný vykonávateľ alebo osoba, ktorá zavraždenie zorganizovala, tak by sa nikdy pod tento list nepodpísala menom S., pretože podpis na tomto liste bol úplne zbytočný. Jediným účelom tohto listu bolo vyvolať v N. R. ml. nejaké obavy a donútiť ho uhradiť finančné prostriedky. Ak by mal N. R. naozaj reálne spoločné s vraždou svojho otca, nikdy by takýto list neodniesol na políciu. Jednoznačne bolo preukázané, že predmetný list, na ktorom bolo číslo účtu, na ktoré mal obž. N. R. zaslať požadované finančné prostriedky, nenapísal obžalovaný G. a číslo účtu nepatrilo obžalovanému G.; dokonca bolo preukázané, komu toto číslo účtu patrilo a bolo nepochybne zistené, že medzi týmto číslom účtu, jeho majiteľom, prípadne disponentom a osobou obžalovaného G. nie je žiadna spojitosť.

Rovnako ani jedna zo zaistených pachových stôp na mieste činu nepatrila osobe obžalovaného G.. Dokazovaním bolo zistené, že práve jedna zo zaistených pachových stôp patrila I. R., ktorý nemal akýkoľvek dôvod a ani možnosť sa zdržiavať v priestoroch, kde došlo k zavraždeniu nebohého N. R. st.. Nie je až tak podstatné, čo vypovedajú svedkovia o tom, či k N. R. st. chodil I. R., alebo nechodil, najpodstatnejším sa v tomto smere javí jeho vlastná výpoveď z roku 2014, kde sám uviedol, že nikdy v byte N. R. st. nebol. Nájdenná pachová stopa úplne presvedčivo preukazuje, že v byte bol a vo výpovedi jednoducho klamal. Skutočnosť, že bol vylúčený z okruhu podozrivých osôb napriek tomu, že bol v roku 2014 najväčším podozrivým z vraždy, spôsobila svedecká výpoveď jeho otca a mamy a zároveň

aj ďalších členov rodiny o jeho prítomnosti na oslave v B. v sobotu dňa 05. apríla 2014. Aj v týchto výpovediach, sú podľa názoru obžalovaného zásadné rozpory o účasti I. R. na tejto oslave, pričom zároveň tieto rozpory prehlbuje aj samotná výpoveď I. R. ohľadne jeho účasti na danej oslave.

K predmetnej pachovej stope uvádza, že podľa stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4/2010 je tento dôkaz potrebné hodnotiť ako dôkaz zákonný a nie ako dôkaz podporný, ako to konštatoval špecializovaný trestný súd. V tejto časti súd nevykonal všetko potrebné za účelom náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia, už len z pohľadu zistenia prítomnosti/neprítomnosti I. R. v byte nebohého, keďže v danom prípade sa jedná o tak závažné rozhodnutie, čo zintenzívňuje dôvodnosť potreby rešpektovania predmetnej zásady trestného konania. Dôkaz formou pachovej stopy je len dôkazom podporným a nemôže v danom prípade postačovať a to najmä s ohľadom na právnu kvalifikáciu, ktorá je obžalovanému G. vyvodzovaná a keďže navyše na mieste činu bola nájdená pachová stopa osoby, ktorá na danom mieste svoju prítomnosť zásadne vylúčila.

Takisto došlo k uskutočneniu mnohých rekognícií, ktorých účelom zo strany poznávaných osôb malo byť opoznanie práve JB. G., pričom však ani v jednej z týchto rekognícií nedošlo k opoznaniu jeho osoby. Žiaden z predvolaných svedkov, resp. žiadna z týchto svedeckých výpovedí akýmkoľvek spôsobom (okrem nepriamych výpovedí N. a C. R.) nespájala N. G. s vraždou N. R. st., alebo jeho samotného ani vôbec nepoznali a nepoznajú. Aj osoby svedkov, osoby, ktoré v predmetnom čase pracovali, alebo aj naďalej v súčasnej dobe pracujú v predmetnom pohrebníctve, jasne vylúčili, že by mal N. G., počas svojho mimomanželského pomeru s I. M. chodiť do budovy pohrebníctva a de facto sa spoznať s N. R. st., alebo N. R. ml. Je pravdou, že obžalovaný G. udržiaval mimomanželský pomer s I. M. aj po roku 2014, v čase, keď ona mala svojho partnera a s obžalovaným G. sa tajne stretávala; uvedené je ale ich súkromná záležitosť, napriek tomu, že to spočiatku počas svojich výpovedí popieral a poukazovať na tento spočiatku popieraný kontakt a opierať o to úvahu o jeho/ich spoločnej trestnej činnosti je absurdné. Uvedené rovnako platí vo vzťahu ku skutočnosti, že V. R. mu posielala textové správy, pričom ako vyplynulo z jeho výpovede (09. novembra 2016) ich predmetom bolo sprostredkovanie, resp. predaj erotických pomôcok prostredníctvom osoby N. W.. Predvolaný svedok U. D. počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní jasne vylúčil, že by v čase skutku obžalovaný G. udržiaval pomer, resp. by bol v kontakte s I. M., čomu, resp. ktorého výpovedi a tvrdeniam však prvostupňový súd, na rozdiel od výpovede 15x súdne trestanej osoby B. D., neuveril. Napriek tomu, že nebol produkovaný žiadny dôkazný prostriedok a z neho plynúci dôkaz, ktorý by spochybnil tvrdenia a hodnovernosť výpovede svedka U. D., tieto však súd nevzal účelovo v úvahu bez akéhokoľvek odôvodnenia, čo zakladá zásadné porušenie ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

K motivácii konania C. a N. R. uvádza, že touto jednoznačne zisťnosť. Je pravdou, že tvrdia, že ich jediným úmyslom bolo objasnenie vraždy starého otca, avšak v priebehu konania sa jasne preukázalo, že so starým otcom nemali prakticky žiaden vzťah. Bol to práve N. R. ml., ktorý na podnet V. R. nadviazal po rokoch so svojimi dcérami bližší vzťah na naliehanie svojej manželky, čo potvrdili viacerí svedkovia a sám umožnil C. R. pracovať a neskôr prevziať aj vedenie celého pohrebníctva. Skutočnosti, ktoré vypovedajú R. o vypočutých hádkach medzi R. ml., V. R. a I. M. sú ničím nepodložené a nie je možné ich nijako verifikovať. Je zrejmé, že obe sestry R. konali tak, aby sa najprv zbavili a rozdelili svojho otca od svojej manželky, tým že ju vyhodili z pohrebníctva, avšak nedokázali zabrániť tomu, aby V. R. do pohrebníctva nechodila a neudržiavala styk s N. R. ml. Keby bola pravda to, čo sestry R. tvrdili, že ich otec slepo veril svojej manželke, ktorá ho neustále oberala o peniaze, z akého dôvodu potom nepreviedol obž. N. R. ml. pohrebníctvo na svoju manželku, ale ho previedol na svoje dcéry. Zároveň dáva do pozornosti ich okamžitú reakciu na jeho prepustenie z väzobného stíhania, kedy zrazu začali odvolaciu súdu tvrdiť, že majú strach o svoj život a protestovali proti jeho prepusteniu z väzby. Tento list úplne jasne preukazuje, že jediný, komu vyhovuje stíhanie N. R. ml., V. R. a I. M. sú sestry R.. To potvrdzuje aj výpoveď N. R., ktorá na otázku obhajcu v prípravnom konaní opísala vzťah k N. R. ml., svojmu otcovi, ako zlý z dôvodu, že im bolo ubližované z jeho strany v detstve. Usvedčovanie vlastného otca spôsobom, akým to robia jeho dcéry, sa vymyká ich vlastnému odôvodneniu slovom morálka a je za tým treba vidieť jednoznačne zisťný motív.

U osoby zavraždeného N. R. st. sa jednalo o osobu, ktorá bola veľmi opatrná ku svojmu okoliu, mávala uzamknuté dvere a uzatvorené okná vzhľadom aj na nie práve najlepšie vzťahy so svojím synom N. R. ml. Zo skutkových zistení prípadu možno vyvodiť, že v dome, v ktorom došlo k zavraždeniu N. R. st., nebolo poškodené žiadnym spôsobom mechanické zabezpečenie domu, či už vstupné dvere, alebo samotné okná tohto domu, rovnako bolo zistené, že v zámke vchodových dverí sa nachádzali zo strany obytnej časti kľúče, čo evokuje pravdepodobnú možnosť o tom, že jediným spôsobom, akým sa mohol dostať páchatel' do domu, bolo len so súhlasným prejavom zo strany nebohého. Tu je však potrebné si uvedomiť, že zavraždený nepoznal obžalovaného G., nikdy s ním neprišiel do kontaktu, preto je nelogické, že by tieto uzamknuté dvere otvoril cudzej osobe a odišiel na poschodie domu, čo teda vylučuje pravdepodobnosť spáchania skutku obžalovaným G.. Taktiež nebohý N. R. st. bol na mieste činu nájdený v polohe ležiac na chrbte, t. j. strelné rany voči nemu smerovali priamo odpredu a nie od chrbta a teda v čase tesne predtým, ako došlo k výstrelom, musel prísť aspoň do očného kontaktu s vrahom, čo evokuje predstavu, že danú osobu musel poznať, musel jej „dôverovať“, čo v prípade cudzej osoby, ktorá ho mala prekvapiť, vyvoláva domnienku zo strany nebohého N. R. st. k úteku a k jeho následnému zastreleniu práve od chrbta. Preto aj v tejto časti možno vyjadriť pochybnosť nad správnosťou hodnotiacej činnosti konajúceho súdu, nakoľko N. G. N. R. st. nikdy nepoznal a nikdy neprišli spolu do kontaktu, a preto ak ho mal, ako tvrdí B. D., obžalovaný G. spolu s I. M. prekvapiť, začal by pred ním logicky utekať a nie stáť priamo voči nemu.

Keby obžalovaný N. R. ml. svojím dcéram úmyselne a klamlivo neuviedol, že to bol on, kto dal zavraždiť svojho otca, k odsúdeniu obžalovaného G. by nemuselo vôbec dôjsť. Obžalovaný N. R. ml. neskôr, počas konania pred súdom, jasne ozrejmil dôvodnosť svojich predošlých výpovedí, skutočností, ktoré a z akého/akých dôvodov uviedol svojím dcéram. Ak bolo zo strany prokurátora poukazované na nekonzistentnosť výpovedí N. R. ml., potom nie je zrejmé, ktorú z jeho výpovedí možno brať za hodnovernú, z čoho až možno vyvodiť, že za hodnovernú nemožno vziať žiadnu z doposiaľ vykonaných výpovedí. Trestné konanie je de facto postavené len a len na prvotných tvrdeniach a výpovediach obžalovaného N. R. ml., predtým ako došlo k jeho vzatiu do väzby v auguste roku 2016. V súvislosti s prv učenými výpoveďami zo strany obžalovaného N. R. ml. o tom, ako mal za vraždu svojho otca dať určitej osobe, tejto neznámej osobe s týmto vedomím vraj odovzdať istú sumu finančných prostriedkov uvádza, že obžalovaný N. R. ml. počas svojich výpovedí jasne uviedol, že N. G. vôbec nepozná, nikdy mu žiadne finančné prostriedky nedával a taktiež popis osoby, ktorej mal údajne dávať sumu 1.000 Eur, ako sa neskôr ukázalo za dlhy svojej manželky obž. V. R., vôbec nezodpovedá osobe obžalovaného G.. V danom prípade došlo zo strany I. M. k zneužitiu vzniknutej situácie, resp. k jej využitiu vo svoj prospech s cieľom získania finančných prostriedkov od obžalovaného N. R. ml., finančných prostriedkov údajne použitých na zavraždenie N. R. st., t. j., získania finančných prostriedkov za to, že to bola práve ona, kto spoločne s V. R. zabezpečili zavraždenie N. R. st., napriek tomu, že sa to nikdy nezakladalo na pravde a reálnych skutočnostiach. Taktiež poznamenáva na skutočnosť, ktorá podľa jeho názoru nie celkom relevantne poukazuje na údajné protiprávne konanie obžalovaného G., avšak príslušné orgány, či už prokurátor alebo konajúci prvostupňový súd sa na ňu neraz odvolávali v rámci posudzovania splnenia podmienok väzobného stíhania a dôvodnosti vedenia trestného konania. Dňa 06. decembra 2016 v ÚVTOS Bratislava boli u osôb I. M. a obžalovaného G. na cele nájdené SIM karty, o čom mala byť príslušným ústavom vyhotovená správa, avšak v danom prípade sa jednalo len o SIM karty nachádzajúce sa v ich telefónoch, ktoré odovzdali pri svojom zadržaní a boli uložené v sklade medzi ich osobnými vecami. Uvádzam, že obžalovaný G. sa nikdy nedopustil žiadneho protiprávneho konania, alebo akéhokoľvek konania, ktoré by bolo v rozpore s predpismi príslušného ústavu a som presvedčený, že išlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní o ďalší z množstva pokusov, ktorý by na obžalovaného G. pred súdom vrhol negatívne svetlo, čo sa však do istej miery aj podarilo, keď na túto skutočnosť súdy neraz odkazovali pri nevyhovení jeho žiadosti/žiadostí o prepustenie z väzby.

Zároveň ešte počas prípravného konania v mene a so súhlasom obžalovaného G. podal obhajca námietku zaujatosti voči vyšetrovateľovi Policajného zboru, nakoľko mal a aj naďalej do dnešného dňa u neho pretrvať dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. Avšak do dnešného dňa o tejto námietke nebolo rozhodnuté zákonným spôsobom, nebolo rozhodnuté, či vyšetrovanie viedol orgán činný v trestnom

konaní, o ktorom nemožno mať dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti a teda nebolo zistené, či bolo celé vyšetrovanie vedené zákonným spôsobom, resp. či bol celý trestný proces zákonný. Súd prvého stupňa na túto skutočnosť žiadnym spôsobom nereagoval a vôbec sa s ňou nevysporiadal, čo v konečnom dôsledku vyvoláva dôvodné pochybnosti o skutočnej zákonnosti získavania dôkazov voči osobe obžalovaného G. aj ostatných obžalovaných vyšetrovateľom Policajného zboru a podanú námietku robí oprávnenou. Na jednej strane stoja v neprospech obžalovaného G. najmä nepriame dôkazy, ktoré v konečnom dôsledku sú len možnýmikonštrukciami skutkového deja, ktoré však ale nie sú spôsobilé vylúčiť iné možné varianty priebehu skutkového deja, na strane druhej v jeho prospech stojí celý rad dôkazov zmienených vyššie, ktoré ak nevylučujú, tak prinajmenšom dôvodne oslabujú hodnovernosť a správnosť záveru, že mal naplniť znaky skutkovej podstaty daného trestného činu.

Dodáva, že posledné hlavné pojednávanie, na ktorom boli prednesené záverečné reči a prítomným obžalovaným bolo umožnené právo posledného slova, sa uskutočnilo bez naplnenia zákonných podmienok o konaní v neprítomnosti jednej z obžalovaných a to V. R., napriek tomu, že pre takého uskutočnenie v jej neprítomnosti neboli splnené podmienky stanovené Trestným poriadkom. Počas konania tohto hlavného pojednávania predseda senátu dotazoval obhajcu obžalovanej na prítomnosť, resp. na preukázanie splnenia podmienok konať v neprítomnosti obžalovanej V. R.. Nakoľko obhajkyňa obžalovanej v tom čase, v čase konania hlavného pojednávania, nedisponovala takýmto súhlasom, predseda senátu následne údajne kontaktoval obžalovanú za účelom získania predmetného súhlasu na konanie v jej neprítomnosti, o čom vyhotovil záznam v príslušnej zápisnici. Záznam, ktorý predseda senátu o údajne uskutočnenom telefonáte s obžalovanou V. R. a jej osobou udelenom súhlase o konaní v jej neprítomnosti učinil v zápisnici z hlavného pojednávania, jednoducho nemôže zákonne preukazovať naplnenie podmienok v zmysle § 252 ods. 3 Trestného poriadku a nemôže verifikovať správnosť učineneho záznamu v zápisnici z hlavného pojednávania a teda ani overiť či v danom prípade boli skutočne splnené podmienky na konanie v neprítomnosti obžalovanej, ako je to napr. v prípade písomného prejavu.

Obžalovaný G. teda súhrnne v odvolaní prostredníctvom svojho obhajcu dôvodí, že možno vysloviť názor, že z vykonaného dokazovania nie je preukázané spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy obžalovaným G. bez akýchkoľvek pochybností, ktoré jasne vyplývajú nielen z obsahu vyššie zmienených skutočností v podanom odvolaní, ale aj zo samotného spisového materiálu, resp. priebehu vyšetrovania. V danom prípade neexistuje v rámci zabezpečeného dôkazného stavu žiadna smrtiaca zbraň, nebol zabezpečený žiadny dôkaz z miesta činu, jediný priamy dôkaz z miesta činu, ktorý má a mal ovplyvniť rozhodovaciu činnosť konajúceho súdu, t. j. pachová stopa, ktorej existencia sa uchováva na mieste približne dva dni, jasne odkazuje, ktoré osoby, predtým ako bola táto stopa zaistená, sa na mieste nepochybne nachádzali, podľa názoru súdu nie je dôkazom a teda nie je skutočnosťou, na ktorú pri svojej hodnotiacej činnosti má súd prihliadať, čím zároveň súd z tohto pohľadu jasne a účelovo vylúčil možnosť zaoberania sa iným priebehom skutkového deja. V nadväznosti na obsah odvolania navrhuje objektívne a komplexne posúdiť všetky skutkové okolnosti po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

Vzhľadom na vyššie poznamenané skutočnosti žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudkom sám rozhodol a v časti týkajúcej sa obžalovaného N. G. ho spod obžaloby oslobodil s poukazom na § 285 písm. c/ Trestného poriadku, alternatívne aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na jej opätovné prejednanie.

Obžalovaný N. G. ďalej doručil 07. júna 2018 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky aj písomné podanie označené ako „Doplnenie odôvodnenia odvolania“, ktoré podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Ladislava Jonáša, advokáta so sídlom advokátskej kancelárie v Bratislave, Bajzova 1. V doplnení odôvodnenia sa v prvom rade stotožnil s dôvodmi predloženými v písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Rastislava Urbániho. Nad rámec uvedeného však poukazuje na ďalšie namietané porušenie Trestného poriadku, keď do domu otca svedkyne C. R. bolo inštalované

odpočúvacie zariadenie, čo samo sebou nezakladá nezákonnosť postupu v prípravnom konaní, avšak konanie svedkyne v súvislosti so zvukovou nahrávkou a jej prepisom zo 07. júla 2016 už zákonné hranice presahuje. Má za to, že svedkyňa svojho otca, napriek predchádzajúcej inštrukcii príslušníkov Policajného zboru, aby sa správala rovnako ako pred inštaláciou predmetného zariadenia, priamo vyťažovala a navádzala na témy a odpovede, čím prakticky fungovala ako agent, aj keď je osobou nespôsobilou byť agentom. Následne polícia z takto získaných informácií začala zbierať dôkazy a to za pomoci aj takých svedkov, akými sú B. D. a W. W.. Z označeného odposluchu navyše nevyplývajú také dôkazy, ktoré by nasvedčovali reálnej účasti obžalovaného G. na samotnom spáchaní skutku. Naopak, otec svedkyne na rozdiel od jej tvrdení na hlavnom pojednávaní uviedol podozrenie, že anonymný list bol napísaný policajtami, nakoľko od doby prevzatia tohto listu ho nikto k ničomu netlačí napriek skutočnosti, že od uvedeného okamihu uplynuli už dva mesiace. Obhajca JUDr. Ladislav Jonáš si zároveň kladie otázku, komu takéto konanie vyhovuje. V priebehu rozhovoru osobu priameho páchatela označujú slovami „I.“, „S.“, „N.“, „chlapec“, „chalan“ a v neposlednom rade otec konštatuje, že táto osoba tu už nie je zhruba rok. O obžalovanom G. sa nezistilo a ani nedokumentovalo, že by rok pred 07. júlom 2016 nebol doma, resp. v okolí F.. Za nezákonné teda možno označiť aj konanie svedkyne C. R. po tomto rozhovore, keď sa priznala k tomu, že so svojou sestrou preberali, čo počula a dávali si dokopy informácie, čo potvrdili aj na hlavnom pojednávaní za súčasného vzájomného potvrdenia a doplnenia sa ich výpovedí. Ani jedna pritom nereprodukuje zážitky vnímané vlastnými zmyslami, ktoré navyše vnímala priamo a vypovedajú len o vzájomne konzultovaných a počutých informáciách a dedukciách.

V tomto kontexte obhajca JUDr. Ladislav Jonáš poukazuje na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní už páchatel'ov aj za pomoci sestier R. majú za úmyslom iba zrejme pohľadať, resp. dotvoriť dôkazy. Presne k tomuto sa pritom hodili dvajarecidivisti - B. D. a W. LV.. Obhajca má pritom za to, že prokuratúra sa správne vysporiadala s dôveryhodnosťou svedka W. a to tak, že o jeho výpoveď sa v priebehu súdneho konania neopierala. Opakom je však postup prokuratúry v prípade svedka D., ktorý si osvojil aj súd prvého stupňa, avšak nevysporiadal sa s tým, že tvrdenie svedka D. o čase, okolnostiach a spôsobe získania týchto informácií a spisania poznámok svedkom D., ktoré boli v priebehu hlavného pojednávania vyvrátené. Ako zavádzajúce sa preukázali aj tvrdenia o zbrani, ktorou mal obžalovaný G. skutok spáchať. Súd prvého stupňa pritom nevysvetlil, v čom považuje časť výpovede svedka D. za dôveryhodnú a v čom naopak klame. K záveru súdu prvého stupňa, že poškodeného z bytu vylákali páchatelia vypnutím ističov elektrického prúdu obhajca uvádza, že tento záver nie je podopretý žiadnym dôkazom a má za to, že táto verzia je len jednou z mnohých, pričom môže pochádzať aj od obžalovaného R.. Ktorý o svojom trestnom stíhaní podrobnejšie komunikoval so svedkom W.. Okrem výpovede Svedka D. súd prvého stupňa neuvádza žiadnu okolnosť, ktorá by ho pri rozhodovaní viedla k zapracovaniu vylákania poškodeného vypnutím ističov elektrického prúdu. Takisto aj konštatovanie držania diaľkového ovládača poškodeným v čase strelby nie je ničím iným, ako domyslenou skutočnosťou, ktorá tiež nedokazuje vypnutie ističov. V konaní polície a prokuratúry badá obhajca JUDr. Ladislav Jonáš tendenčnosť a účelovosť, čo opiera o vyššie opísané skutočnosti, ako aj o tvrdenie, že z ich strany nedošlo k snahe vysvetliť okolnosti, pre ktoré sa v obydli poškodeného našla len jediná pachová stopa a to práve od osoby, ktorá sama tvrdí, že v predmetnom byte nikdy nebola. Uspokojili sa totiž len s tvrdením svedka D., že to vykonal spoluväzeň N. G., ktorý to od počiatku popieral a jeho jediným obranným tvrdením je pravda, že sa poznal a mal vzťah s jednou zo spoluobžalovaných, s ktorou sa v tom čase už nestretával a nemal vedomosť o tom, kde sa v tú noc nachádzal. Je to jednoduchý a priamočiary človek, ktorý by na toto bezpečné alibi iste nezabudol; nevymýšľala si a o skutku hovorí pravdu, nepamätá si len, kde bol dva roky predtým, keď sa ho na uvedený dátum spýtali. S poukazom na uvedené skutočnosti má obhajca JUDr. Ladislav Jonáš za to, že spáchanie skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby obžalovaným N. G. preukázané nie je; ku skutku uvedenému v bode 2/ obžaloby bolo prijaté jeho vyhlásenie o vine a preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby vlastným rozhodnutím obžalovaného N. G. v bode 1/ podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby a súčasne uznal vinu a uložil súhrnný trest za bod 2/ napadnutého rozsudku pri súčasnom zrušení rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn.: 1T/165/2015-62 zo 07. marca 2016, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opakované prejednanie a rozhodnutie, pričom súčasne s takým rozhodnutím navrhuje

prepustenie obžalovaného N. G. z väzby na slobodu, nakoľko dôvody väzby pominuli.

Voči uvedenému rozsudku v časti v bode 1/ do výroku o vine a treste ako aj o ochrannom dohľade podala v zákonnej lehote odvolanie aj obžalovaná I. M.. Podané odvolanie neskôr odôvodnila prostredníctvom obhajkyne Mgr. Kataríny Pastorkovej, advokátky so sídlom advokátskej kancelárie v Banskej Bystrici, Skuteckého 6. Svoju argumentáciu opiera prioritne o skutočnosť, že súd oprel svoj výrok o vine o nepriame dôkazy, a to najmä o výsluch svedka D., svedkýň N. a C. R. a svedkyne W. G.. Vo všeobecnosti tvrdí, že svedok D. nebol svedkom skutku; poukazuje aj na spôsob získania jeho výpovede prostredníctvom výsluchu vyšetrovateľom, ktorý bol vykonaný bez účasti obhajcu svedka D. v ÚVV Banská Bystrica bez toho, aby o tomto boli obhajcovia upovedomení. Tento úkon bol vykonaný po tom, ako svedok vyšetrovateľa informoval o skutočnosti, že disponuje informáciami o predmetnom trestnom čine. Až po „pohovore“ svedka s vyšetrovateľom bol následne vykonaný aj jeho výsluch, pričom svedok vypovedal na základe ním vopred pripravenej písomnej výpovede a v tomto znení už svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní pred súdom nezopakoval. Len na základe otázky predsedu súdu (pozn.: obhajkyňa má na mysli zrejme osobu predsedu senátu) uviedol, že poznámky ním vypracované a založené v spisovom materiáli sú pravdivé. V tomto smeru obhajkyňa poukazuje na § 278 ods. 2 Trestného poriadku, ako aj § 2 ods. 18 Trestného poriadku v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy, podľa ktorých súd rozhoduje na základe ústneho prednesu strán a ústne prednesených dôkazov, pričom podľa jej názoru uvedené ustanovenia dodržané neboli. Nemožno pritom opomenúť, že svedka aj pred návštevou vyšetrovateľa tohto trestného činu navštevovali aj iní operatívni príslušníci policajného zboru, pričom svedok vypovedá aj v inej trestnej veci a to tiež na základe skutočností, o ktorých sa údajne mal dozvedieť vo výkone väzby, v dôsledku čoho mu bol aj v jeho trestnej veci znížený trest. Vyššie uvedené skutočnosti vytvárajú pochybnosti o objektivite tohto dôkazu a spochybňujú kvalitu tohto dôkazu. Obžalovaný N. G. od začiatku tvrdil, že mal spisový materiál uložený v skrinke na cele, ktorá sa zamknúť nedala, čo potvrdili aj svedkovia M., I. a H.. Títo svedkovia taktiež potvrdili, že vzťahy medzi obžalovaným G. a svedkom D. neboli ideálne a ťažko uveriť tomu, že by sa obžalovaný G. so spáchaním skutku zdôveril práve obžalovanému D.. Svedok D. je osobou odsúdenou za závažné trestné činy, preto treba brať do úvahy aj jeho morálne a povahové vlastnosti a rovnakou mierou tak zohľadniť i kvalitu jeho výpovede. Súd takisto neprípustným spôsobom, len na základe tvrdenia svedka D., bez jeho ďalšieho objektivizovania iným dôkazom, zmenil skutkovú vetu obžaloby tak, že vraždu mala obžalovaná M. vykonať s obžalovaným G. spôsobom špecifikovaným v popise skutovej vety, pričom právnu kvalifikáciu nezmenil. Takisto dôvodí, že nie je zachovaná ani totožnosť skutku, nakoľko postavenie obžalovanej M. je v dôsledku uvedeného úplne odlišné a nejde len o subtílnu úpravu, pričom tento svoj záver opiera mimo iného aj o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. apríla 2009, sp. zn. 3Tdo 11/2009.

K výsluchu svedkyne G. obhajkyňa obžalovanej I. M. uvádza, že v danom prípade vzniká pochybnosť o objektivite a spôsobe získania tohto dôkazu prameniaca z toho, že z úradného záznamu vypracovaného operatívnym príslušníkom NAKA Banská Bystrica z 08. augusta 2017 vyplýva, že svedkyňa sa len z médií dozvedela o tom, z čoho je obžalovaná I. M. obvinená. Vo vzťahu k totožnému záznamu je taktiež potrebné uviesť, že maloletá dcéra T. sa u svedkyňi nachádzala už od zadržania obžalovanej a svedkyňa v tom čase vedela, za čo je obžalovaná trestne stíhaná. V rozpore s úradným záznamom je aj výpoveď svedkyne na hlavnom pojednávaní keď uviedla, že o trestnom stíhaní obžalovanej M. vedela hneď po zadržaní a medializované správy videla v tom istom čase s tým, že svedectvo podala až viac ako po roku, nakoľko nevedela, kedy bola presne oslava v B.. Najskôr pritom tvrdila, že ju ako prvú kontaktoval vyšetrovateľ za účelom podania výpovede; následne tvrdila, že kontaktovala políciu ako prvá. Táto výpoveď je teda účelová, osobne motivovaná a nedôveryhodná. Rovnako tak obhajkyňa poukazuje i na výsluch svedka D., ktorý uviedol, že v inkriminovanom čase obžalovaná M. nebola v žiadnom kontakte s obžalovaným G.; vzťahy medzi svedkom D. a obžalovanou M. nie sú zároveň priateľské. Pokiaľ ide o prvotné výpovede obžalovaného R. a svedkýň C. a N. R., tieto treba tiež hodnotiť ako dôkazy „z druhej ruky“, nakoľko reprodukovujú len im už sprostredkované skutkové okolnosti. Takisto nie je možné prostredníctvom vyššie označeného zvukového záznamu identifikovať skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že by obžalovaná M. mala nájsť človeka na vykonanie vraždy, alebo že by takúto činnosť ona zorganizovala; svedčí o tom fakt, že svedkyne N. a C. R. v priebehu výsluchov medzi 06. júnom až 04.

augustom 2016 konkrétnu trestnú činnosť obžalovanej M. nepopísali a učinili tak až po vznesení obvinenia. Súd sa rovnako vôbec nevysporiadal s výpoveďou obžalovaného R. pred sudcom pre prípravné konanie vo vzťahu k obžalovanej M., ktorej výpoveď považoval za jediný priamy usvedčujúci dôkaz. V nej obžalovaný R. poprel akúkoľvek účasť obžalovanej M. a za osobu majúcu postavenie organizátora a ktorá mala za úlohu nájsť vykonávateľa vraždy, označil niekoho úplne iného. Svedkyňa C. R. v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaná R. iniciovala vraždu nebohého; k osobe, ktorá mala vraždu vykonať uviedla, že obžalovaná R. „pozná nejakých ľudí, ktorí by toho boli schopní, len ich treba zaplatiť“. Tvrdenie, že vraždu mala zosnovať obžalovaná M. prvý krát uviedla až svedkyňa N. R. po vznesení obvinenia a jej tvrdenie, že tak neučinila skôr z dôvodu, že mala strach, má za následok negáciu jej tvrdenia na hlavnom pojednávaní, že sa o tom dozvedela až neskôr. Jediným spojitkom medzi obžalovanou M. a skutkom bola len skutočnosť, že v minulosti mala mať obžalovaná M. vzťah s obžalovaným G., avšak v čase vraždy žiaden vzťah medzi nimi neexistoval, čo potvrdil aj svedok D..

Vo vzťahu k pachovým stopám obžalovaná M. prostredníctvom obhajkyne uvádza, že pokiaľ mal súd pochybnosť pri absencii ďalších pachových stôp a z toho vyvstávajúcich záverov v súvislosti s výsledkami dokazovania, mal vypočítať osobu, ktorá vypracovala vyššie uvedenú k týmto podstatným skutočnostiam. V tomto smere je potrebné poukázať na svedeckú výpoveď svedka I. R., ktorý tvrdil, že v byte zavraždeného R. za posledné tri roky nikdy nebol a ani nespomenul, že by sa zdržiaval na oslave v B.. Ani jeden zo svedkov navyše neuviedol, že by svedok I. R. zavraždeného navštevoval, alebo robil pre neho nákupy a pod. Po začatí trestného stíhania nebola výpoveď svedka R. rovnako nijak preverovaná, nebola vypočítaná ani znalec a ani osoba podávajúca správu o porovnaní pachových stôp a pod. Ďalšie svedecké výpovede sa netýkajú merita veci. Vzhľadom na vyššie uvedené, označené dôkazy netvorí ucelenú reťaz nepriamych dôkazov a nepostačujú na uznanie viny obžalovaných. Obhajkyňa takisto napáda i právnu kvalifikáciu skutku, ktorú považuje za nesprávnu, nakoľko v konaní nebolo preukázané, aký finančný prospech by obžalovaná M. z konania mala mať, nakoľko žila finančne nezávislým životom od rodiny R.. V konaní takisto nebolo žiadnym objektívnym dôkazom preukázané, že by obžalovaná M. uzatvorila dohodu o spáchaní trestného činu, ani že by tento trestný čin riadila a rozdelila konkrétnym osobám konkrétne úlohy, resp. vymyslela plán na jeho spáchanie, čo podopierajú aj výsledky znaleckého dokazovania. Rozhodnutím súdu prvého stupňa bola porušená takisto i zásada prezumpcie neviny a zásada in dubio pro reo. Takisto poukazuje na nekonanie o námietke zaujatosti vznesenej voči vyšetrovateľovi zo strany obžalovaného G., pričom toto označuje ako vadu v zmysle vo všeobecnosti totožnej právnej argumentácie, ako obhajca obžalovaného G.. Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaná I. M. prostredníctvom obhajkyne navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku zrušil a obžalovanú I. M. podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opakované prejednanie a rozhodnutie.

Voči uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa v časti v bode 1/ podala v zákonnej lehote odvolanie aj obžalovaná V. R., a to prostredníctvom obhajkyne JUDr. Mgr. Ivany Švarcovej, advokátky so sídlom v Banskej Bystrici, Horná 41. V úvodnej časti sumarizovala doterajší priebeh trestného konania a zdôraznila niektoré časti odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. Svoje odvolacie námietky pritom koncentruje na nasledujúce skutočnosti: vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam sa necíti byť vinnou a nie je pravdou, že by bola účastníkom spáchaného trestného činu ako jeho návodca, nakoľko takáto konštrukcia nie je preukázaná žiadnym relevantným a spôsobilým dôkazným prostriedkom. V tejto súvislosti takisto zdôrazňuje, že voči jej osobe neexistuje čo i len jeden usvedčujúci priamy dôkaz. Jedinou okolnosťou, ktorá ju spája s ostatnými obžalovanými, je príbuzenský pomer k jej dcére I. M. a manželovi N. R.. Obžalovaného N. G. osobne nepozná. Trvá na svojej nevine, pričom konštatuje, že súdy dospeli k nesprávnym skutkovým záverom a to najmä na podklade nepriamych dôkazov. Zdôrazňuje, že si nie je vedomá a nie je pravdou, že by uvedeným konaním mala za úmyslom zabezpečiť si prísun finančných prostriedkov a získať aj ďalší majetkový prospech pre seba a pre blízke osoby. Tieto závery sú nelogické a absurdné; ak by mala vôbec finančné problémy, tieto sa doposiaľ neprejavili žiadnou trestnou činnosťou, resp. daňovou deliktuálnou činnosťou. Odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku je teda nelogické a nepresvedčivé. Usvedčujúce nepriame dôkazy sú

nepresvedčivé, zmätočné a nespoľahlivé, pričom pochádzajú z nevierohodných zdrojov. Výpovede svedkýň C. a N. R. sú smerované proti osobe obžalovanej R. z dôvodu nenávisť potencovanej majetkovými dôvodmi a ich motívom je zabrániť akýmkoľvek prípadným majetkovým nárokom obžalovanej R. z manželstva s obžalovaným N. R.. Obe dcéry obžalovaného N. R. aktívne spolupracovali s orgánmi činnými v trestnom konaní v snahe preukázať najmä jej vinu, ako aj vinu obžalovanej I. M., pričom v priebehu dokazovania svoje výpovede neustále dopĺňali a modifikovali v snahe čo najviac očierniť obžalovanú V. R.. Svedkyne sa s poukazom na obsah listu, ktorý adresovali súdu dňa 22. februára 2017 správali v čase výpovede obžalovaného R. inak ako potom, keď svoju pôvodnú výpoveď odvolal. Nikdy nebola prichytená niektorým zo svedkov užívať drogu a priznala hru na hracích automatoch, avšak závislosť jej nikdy zistená nebola. Z dokazovania vyplynulo, že na hracích automatoch minula jednorazovo nanajvýš 50 eur. Výpovede svedkov D., G. a T. nijak s jej osobou nesúvisia; čiastočné priznanie obžalovaného R. považuje za nevierohodné, resp. ovplyvnené chorobou už v prípravnom konaní. Pokiaľ súd upriamil pozornosť k anonymnému listu, ktorý bol doručený N. R., v ktorom žiadateľ žiada o zaslanie sumy na bankový účet, ktorého majiteľkou je svedkyňa Z. D., toto číslo účtu žiadala obžalovaná R. preto, aby si na tento účet mohla vložiť peniaze zo zárobku v zahraničí, resp. vybrať z tohto účtu podľa potreby peniaze od manžela. To, že súd v tomto prípade ustálil, že pisateľom listu je niektorý z obžalovaných a týmto spôsobom chcel od obžalovaného R. vylákať, je konštrukciou bez akéhokoľvek reálneho základu v preskúmaní pôvodu takéhoto dôkazu. Vo vzťahu k usvedčujúcej výpovedi svedka D. ako hlavného usvedčujúceho dôkazu uvádza, že ide o osobu mnohonásobne trestne stíhanú, ktorej svedectvo je motivované dosiahnutím vlastného prospechu. Takisto vo svojej výpovedi neusvedčuje žiadnym spôsobom údajnú účasť obžalovanej R. na spáchanom skutku, čo ostatne platí aj vo vzťahu k výpovedi svedkyne G.. Do bytu usmrteného poškodeného R. bez jeho dovolenia navyše ani za jeho života nikdy nechodila. V súvislosti s účasťou na oslave v B., v spojitosti s výpoveďou svedka I. dodáva, že aj tento svedok je zaujatou osobou, ktorý navyše prejavuje vo vzťahu voči obžalovanej R. otvorenú nenávisť. Aj v tomto smere ide teda len zo strany súdu o hypotetické úvahy. Ak súd konštatoval, že nenašiel dôkaz o účasti iných osôb o participácii na vražde usmrteného R., ide o závažný nedostatok vyšetrovania, nakoľko z dokazovania vyplynulo, že do bytu usmrteného chodilo veľa rôznych osôb. Hodnotenie súdu o otázke viny obžalovanej R. nemožno akceptovať z dôvodu absencie primárnej pohnútky obžalovanej pri jej konaní v úmysle zbaviť usmrteného R. života, a to s ohľadom na jej motivačné predpolie. O skutku v priebehu celého trestného konania vypovedala spontánne a jej výpovede nie sú narušené z hľadiska relevantnosti a vierohodnosti údajov. V jej prospech stojí celý rad dôkazov prinajmenšom zoslabujúcich názor súdu prvého stupňa o tom, že konala spôsobom podľa § 144 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Súhrnne uvádza, že z vykonaného dokazovania nie je preukázané spáchanie predmetného trestného činu zo strany obžalovanej V. R. bez akýchkoľvek pochybností, ktoré navyše vyplývajú z obsahu vyššie uvedených odvolacích námietok, ako aj zo samotného spisového materiálu. Poukazuje na výnimočnosť danej situácie v spojení s nedostatočným vyšetrovaním a spôsobom života usmrteného R. a jeho sociálnymi väzbami. Navrhuje objektívne zhodnotenie všetkých skutkových okolností po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov za účelom vydania objektívneho a stavu vecí a zákonu zodpovedajúcemu rozhodnutiu. Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaná V. R. prostredníctvom obhajkyne navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opakované prejednanie a rozhodnutie a obžalovanú I. M. v konečnom dôsledku oslobodil spod obžaloby.

Voči rozsudku súdu prvého stupňa v časti vo výroku 1/ voči výroku o vine a treste podal v zákonnej lehote odvolanie aj obžalovaný N. R., a to prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Michala Vlkolinského, so sídlom advokátskej kancelárie vo Zvolene, Námestie SNP 17/29.

Úvodom v podanom odvolaní namieta, že objednávka zo strany obžalovaného N. R. a prijatie objednávky zo strany obžalovaného G. v rámci dokazovania v priebehu trestného konania preukázaná nebola a obaja označení obžalovaní zhodne popreli, že by sa osobne stretli, resp. bližšie sa poznali, pričom dôkaz preukazujúci opak v konaní predložený nebol. K samotnej vopred uváženej pohnútky obžalovaného N. R. „s úmyslom zachovať si prísun peňažných prostriedkov a získať ďalšie majetkové benefity pre seba a pre blízke a známe osoby“ poukazuje okrem iného aj na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní bolo opakovane spomínané súdne konanie, v ktorom ako žalobca vystupoval usmrtený R. a žalovaným bol

obžalovaný N. R., voči ktorému sa usmrtený dožadoval vrátenia daru. Predmetom darovania bol v čase darovania majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva usmrteného a N. R. po rozvode ich manželstva. Je nepochybné, že obžalovaný R. by z prevádzky pohrebných služieb a finančnej kompenzácie za vrátenie daru mal naďalej dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie svojich potrieb a potrieb svojej rodiny. Prípadné usmrtienie R. by teda neohrozilo uspokojovanie životných potrieb obžalovaného R.. Obžalovaný R. bol navyše v procesnom postavení obvineného vypočutý niekoľko hodín po vznesení obvinenia, a to dňa 10. augusta 2016, pričom vypovedal bez pravidelného príjmu liekov, nakoľko je diabetikom, v dôsledku čoho sa dostal do stavu hyperglykémie, čo konštatovala v lekárskom potvrdení aj MUDr. Z. V.. Uvedené malo za následok poruchu funkcie mozgu - zníženú schopnosť koncentrácie a pamäťových schopností. Výpoveď ťažkého diabetika bez liekov však súd prvého stupňa považoval za čiastočné priznanie, čo je nesprávne, predčasné a svojvoľné a to najmä s poukazom na to, že následne obžalovaný R. po požití jedla, liekov a tekutín dôrazne a opakovane skutočnosti, ktoré mu boli kladené za vinu, jednoznačne poprel. Vyšetrowanie vraždy R. sa začalo až v apríli 2014 a pokračovalo bez výsledku až do prerušenia konania, resp. do mája 2016, pričom možno zrejmá a nápadná časová zhoda medzi pokračovaním vo vyšetrowaní a výpoveďami svedkýň C. a N. R., ktoré v tom čase už boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti na Y. nábreží vo F., resp. C. R. 100% vlastníčkou C. R., s.r.o.. Obžalovaný R. už v tom čase vyhodili z domu a na rade bol obžalovaný R., ich otec. Záver súdu prvého stupňa, že pohnútkou ich konania nemohla byť honba za majetkom otca je teda nesprávny a nelogický. Svedkyne mohli byť náchylné a ochotné svedčiť o čomkoľvek, čo by obžalovanému R. mohlo priraziť, čo vyplýva aj z výpovede svedkyne N. R. na hlavnom pojednávaní. Na základe náhodne započutých hádok medzi obžalovaným R. a obžalovanou R. a strohých odpovedí obžalovaného R. na tému smrti R. staršieho svedkyne R. vyvodzovali závery o jeho účasti na smrti R., pričom tieto výstupy nemali a nemajú oporu v skutkovom dejí. Pred orgánmi činnými v trestnom konaní svedkyne R. nevypovedali spontánne, ale opakovane boli predvolávané a s prihliadnutím na ich záujem zachovať si darovaním nadobudnutý majetkový prospech začali vypovedať tak, ako to požadovali orgány činné v trestnom konaní, zatiaľ čo tieto výpovede sú charakterizované iracionálnym spájaním rôznych informácií, situácií a súvislostí. K anonymnému listu doručenému obžalovanému R. uvádza, že predmetný list obžalovaný R. odovzdal policii v čase, keď bolo možné v ňom uvedenú sumu poslať a sledovať, kto tieto peňažné prostriedky z účtu vyberie; teda či to bude majiteľka účtu D., jej manžel C. D. alebo brat U. D., ktorý bol v tom čase priateľom I. I., dcéry obžalovanej R.. Polícia však nechala bez ďalšieho túto stopu „vychladnúť“. Vo vzťahu ku svedkovi D. konštatuje, že obžalovaný G. s ním s poukazom na obsah výsluchu vykonaného v prípravnom konaní 24. januára 2017 vo veci vôbec nekomunikoval, nakoľko všetci umiestnení na cele boli maďarskej národnosti a komunikovali medzi sebou v maďarskom jazyku. Aj svedok D. pritom podal žiadosť, aby obžalovaného G. premiestnili z cely preč, nakoľko ho medzi sebou ostatní väzni nechceli. Obžalovaný G. sa s ním bavil úplne minimálne; túto skutočnosť v podanom odvolaní odvodzuje aj s poukazom na výpovede ostatných v odvolaní označených spoluväzňov. Súd prvého stupňa však uveril výpovedi recidivistu, ktorý bol 15 - krát trestaný (pozn.: má tak na mysli svedka D.). Obhajca takisto namieta dôveryhodnosť výpovede svedka W. a má za to, že tento bol rovnako ako svedok D. motivovaný za podanie výpovede s takým obsahom určitými benefitmi zo strany prokuratúry. Obaja svedkovia boli teda vopred oslovení orgánmi činnými v trestnom konaní s ponukou na spoluprácu a za odmenu získali príslub nižšieho trestu v ich trestných veciach. V odvolaní tiež argumentuje dôvodiac obsahom výpovedí svedkov T., E. a JUDr. Q. R.. JUDr. R. uviedol, že svedkyne C. a N. R. „vyštváli z pohrebniectva aj I.“, „aj po mne zazerali“ a že „boli závistlivé“. Nemali dobrý vzťah s otcom (pozn.: obžalovaným R.). Ich osobnostný profil je takisto negatívny, čo potvrdila aj výpoveď svedkyne Z. D.. Svedkyňa N. R., matka obžalovaného R. na hlavnom pojednávaní uviedla, že svedkyne C. a N. R. jej pred podaním výpovede na hlavnom pojednávaní povedali, aký má byť obsah jej výpovede. Aj počas súdneho sporu medzi nebohým R. a obžalovaným R. mladším malo s poukazom na výpoveď svedka D. na hlavnom pojednávaní dôjsť k tomu, že usmrtený R. nahováral D. na to, aby vypovedal v neprospech obžalovaného R.. Obdobne sa svedok D. vyjadril aj na otázku členky senátu, keď uviedol, že medzi poškodeným (pozn.: usmrteným R.) a obžalovaným R. boli občas spory. Výpoveď skupiny svedkov Z. D., jej dcéry H. D. spolu s priateľom C. C. a B. R. je na druhej strane poznačená rozchodom Z. D. a obžalovaného R., v dôsledku čoho svedkyňa okolnosti okolo predmetnej trestnej veci vníma negatívne. Takisto aj svedok N. H. vyplýva konformne a pod vplyvom Z. D.. Obhajoba zároveň poukazuje i na závery znaleckého posudku

č. 66/2016 týkajúceho sa obžalovanej I. M., ktoré z psychologického hľadiska spochybňujú možnosť postavenia obžalovanej M. ako organizátorky spáchaného trestného činu. Záonné znaky objednávateľstva podľa príslušných ustanovení Trestného zákona podľa obhajoby neboli preukázané, resp. naplnené.

V spojení s vyššie citovanými právnymi úvahami, obžalovaný N. R. v odvolacom návrhu odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju opakovane prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteľi povinnosť prihliadnúť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaných N. G., V. R., N. R. a I. M. nie je dôvodné.

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa teda dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a tiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by prípadne sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil žiadne relevantné dôvody na to, aby zabezpečené a riadne vykonané dôkazy hodnotil s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných najvyšší súd konštatuje, že tieto smerujú len proti spôsobu hodnotenia dôkazov, pričom akcentujú najmä obsah výpovedí svedkýň C. a N. R., ako aj svedka B. D. a tieto podrobujú subjektívnym hodnotiacim úsudkom vo vzťahu k motívu a s tým spojenou kvalitou týchto dôkazných prostriedkov. Odvolacie námietky obžalovaných nesmerujú aj voči rozsahu vykonaného dokazovania, odvolatelia v rozsiahlych písomne podaných odvolaniach nenavrhujú vykonať žiadne dôkazy za účelom doplnenia dôkaznej situácie nad jej doterajší rámec. S návrhmi na doplnenie dokazovania, zo strany obžalovaných v priebehu trestného konania, sa súd prvého stupňa vysporiadal jednak na hlavnom pojednávaní, ako aj v odvolaní napadnutom odsudzujúcim rozsudku.

Ako je už uvedené vyššie, podľa zaužívanej judikatúry, pokiaľ súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j. hodnotil ich podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne, v nadväznosti na ktoré urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, lebo sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy iným, do úvahy prichádzajúcim spôsobom. V takom prípade odvolaním napadnutému rozsudku

nemožno vytknúť žiadnu chybu odôvodňujúcu z tohto pohľadu jeho zrušenie. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Tu najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany konania, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/2008, II. ÚS 197/2007, II. ÚS 78/2005, V. ÚS 252/2004).

Čo sa skutkových zistení špecializovaného trestného súdu týka, najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že stíhaný skutok sa stal a že ho spáchali obžalovaní. V tomto smere špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa vyčerpávajúco a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o jeho vine. Na takomto základe potom súd prvého stupňa vyvodil z dôkazov o podstate stíhaných trestných činov zistenia, ktoré sú správne.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní. Najvyšší súd zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale má reagovať iba na tie otázky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré ostali sporné, alebo ktoré sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, preskúmaného v odvolacom konaní. V tejto súvislosti poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvorí jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. V nadväznosti na uvedené je však potrebné vysporiadať sa s odvolacími námietkami obžalovaných, ktoré si to vzhľadom na ich obsah a povahu vo vzťahu k aspektom namietaných procesných úkonov vykonaných v priebehu trestného konania z materiálneho hľadiska vyžadujú.

K námietke zaujatosti vznesenej voči vyšetrovateľovi zo strany obžalovaného G. v sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (zv. č. 4, č. l. 608 spisu) najvyšší súd uvádza, že nejde o štandardnú žiadosť o vylúčenie tohto orgánu činného v trestnom konaní, ale o sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Je potrebné zdôrazniť, že v tejto „námietke“, resp. sťažnosti neboli uvedené a konkretizované žiadne, v § 31 a nasl. Trestného poriadku ustanovené zákonné dôvody na vylúčenie príslušného vyšetrovateľa. Obžalovaný G. len vo všeobecnosti dôvodil, že orgán činný v trestnom konaní postupuje pri vyhodnocovaní a zhromažďovaní dôkazov v jeho neprospech, keď voči jeho osobe vznesol obvinenie a teda je voči jeho osobe zaujatý. V sťažnostnom konaní sa s tvrdením obžalovaného vyrovnal dozorujúci prokurátor tak, že v súlade so zákonom sa sťažnosťou zaoberal a o sťažnosti voči uzneseniu rozhodol podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku tak, že ju ako nedôvodnú zamietol (č. l. 621 spisu). Poukázal pritom na skutočnosť, že vyšetrovateľ postupoval pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia v súlade so zákonom, nakoľko v čase vydania uznesenia existoval v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Zároveň dozorujúci prokurátor konštatoval, že príslušný vyšetrovateľ bude naďalej podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Najvyšší súd pritom podotýka, že obžalovaný G. ďalej už zaujatosť označeného vyšetrovateľa nenamietal ani pri oboznamovaní sa s výsledkami dokazovania a obsahom spisu a tiež ani na hlavnom pojednávaní a urobil tak až v odvolacom konaní.

Nakoľko ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže odvolací súd len

korigovať alebo doplniť, vo vzťahu k tejto námietke je v súvislosti s vyššie uvedeným potrebné argumentáciu obžalovaného odmietnuť ako nedôvodnú. Akákoľvek korekcia, resp. doplnenie záverov súdu prvého stupňa neprichádza vzhľadom na správnosť ním učených dedukcií, ako aj dostatočného vyporiadania sa so sťažnosťou zo strany dozorujúceho prokurátora do úvahy.

Čo sa týka inštalovaného odpočúvacieho zariadenia vo vzťahu k svedkyni R. je potrebné podotknúť, že táto fungovala ako agent podľa § 117 a nasl. Trestného poriadku, pričom bola ustanovená na základe príkazu predsedu senátu súdu prvého stupňa vydaného v súlade so zákonom (vid' utajovaná príloha spisu). Použitie agenta ako prostriedku operatívno - pátracej činnosti v sebe nepochybne vzhľadom na podstatu tohto inštitútu a jeho praktickú aplikabilitu obsahuje aj predpoklad vyťažovania osôb podozrivých zo spáchania trestných činov uvedených v § 117 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v posudzovanej trestnej veci nepochybne došlo ku kumulatívne splneniu zákonných podmienok uvedených v príslušnom zákonnom ustanovení. C. R. svojho otca - obžalovaného R. teda vyťažovala v súlade s účelom trestného konania vyjadreného v § 1 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v jej konaní nemožno vzhľadom na akékoľvek porušenie príslušných zákonných ustanovení vyjadrených vyššie. Uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k namietanému odpočúvaniu a záznamu telekomunikačnej prevádzky; príkaz na jeho vykonanie bol vydaný zákonným spôsobom a príslušným orgánom - predsedom senátu súdu prvého stupňa, a to na základe odôvodnených materiálnych predpokladov na jeho vydanie, takisto obsiahnutých v utajovanej prílohe tvoriacej súčasť spisového materiálu.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovanej R., hoci na to neboli splnené zákonom vyžadované podmienky najvyšší súd zistil, že podľa obsahu zápisnice z hlavného pojednávania z 20. decembra 2017 obžalovanú R. telefonicky kontaktoval predseda senátu súdu prvého stupňa s tým, že táto po uvedenom telefonickom dopyte uviedla, že trvá na podanej žiadosti o konanie v jej neprítomnosti (č. l. 3754 spisu). Neexistuje pritom dôvod konanie predsedu senátu smerujúce k zabráneniu zbytočnému odročeniu hlavného pojednávania len pre formálne nedostatky spochybňovať a to najmä aj s poukazom na skutočnosť, že uvedený postup namietala obžalovaná R. až v odvolacom konaní. Na hlavnom pojednávaní postup predsedu senátu nenamietali obžalovaní, ich obhajcovia, ani prokurátor. Navyše, ako je zrejmé zo zápisnice z verejného zasadnutia, pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím, tiež obžalovaná žiadala konať v jej neprítomnosti; preto bolo citované verejné zasadnutie podľa § 293 ods. 7 Trestného poriadku v jej neprítomnosti aj vykonané.

Najvyšší súd len stručne poznamenáva, že riadiac sa § 317 ods. 1 Trestného poriadku v rámci odvolacieho konania skúmal zákonnosť a odôvodnenosť (ako aj správnosť konania, ktoré im predchádzalo) len tých výrokov rozsudku, voči ktorým odvolatelia podali odvolanie. Skutok uvedený v bode 2/ rozsudku sa týkal len obžalovaného N. G., skutok žiadnou zo strán odvolaním nebol nenapadnutý, teda výrok o vine a právnom posúdení skutku v bode 2/ je právoplatný. Najvyšší súd sa v nadväznosti na vyššie uvedené v predošlej vete v odvolacom konaní zaoberal len skutkom obsiahnutým v bode 1/ výrokovej časti rozsudku.

Právna kvalifikácia stíhaného skutku ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/, písm. e/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, § 140 písm. a/ Trestného zákona aj podľa názoru najvyššieho súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie pojednávaného skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, pretože aj najvyšší súd zistil s poukazom na konanie obžalovaných, ktoré je predmetom tohto trestného stíhania, naplnenie všetkých znakov skutkových podstat uvedených trestných činov.

V súvislosti s výrokom o uložených trestoch napadnutého rozsudku najvyšší súd poznamenáva, že súd prvého stupňa uložil obžalovaným tresty, ktoré zodpovedajú všetkým pravidlám dôležitým pri ukladaní trestu. Medzi tieto v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela

spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatelovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel trestného činu (zásad personálnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trest zák.). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Váruje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel trestného činu ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel trestného činu. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel trestného činu a jeho činu, ale tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel trestného činu, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nie len určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahom majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určením podmienok obmedzení pri treste zákazu pobytu pri podmieňnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Trestného zákona.

Osobu páchatel trestného činu treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach v rámci hodnotenia osoby páchatel trestného činu. Nemožno obísť ani možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel trestného činu si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel trestného činu. Možnosť nápravy páchatel trestného činu konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel trestného činu na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel trestného činu má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činom (Rt 23/1967).

Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami ukladania trestov a pri ich uložení správne vyhodnotil pomer a mieru závažnosti priťažujúcich a poľahčujúcich okolností pri každom z obžalovaných. Po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o trestoch a slúžili v tomto smere na prospech obžalovaným i proti nim, došiel súd k jednoznačne správne a zákonu v súvislosti so závažnosťou zistenej trestnej činnosti zodpovedajúcemu záveru k uloženiu trestu odňatia slobody všetkým štyrom obžalovaným vo výmere po dvadsaťpäť rokov. U obžalovaných N. G., V. R. a N. R. správne použil tzv. asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, pričom v príslušnej časti odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku poukázal na relevantné ustanovenia Trestného zákona i na právne úvahy, ktorými sa riadil pri ukladaní trestov a to aj s poukazom na § 36 a nasl. Trestného zákona tak, ako to vyžaduje § 168 ods. 1 Trestného poriadku a iné. U obžalovaných N. G., V. R. a N. R. správne aplikoval súhrnné tresty odňatia slobody, pričom dodržal Trestným zákonom ustanovený postup pri ukladaní súhrnného trestu a nenechal tak pre odvolací súd žiadnu spornú otázku, ktorú by tento v odvolacom konaní mal za úlohu zhojiť.

Najvyšší súd v ďalšom len odkazuje na úvahy súdu prvého stupňa, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní a najmä v záveroch znaleckých posudkov z odboru psychológie, z ktorých u obžalovaných N. G., I. M. a N. R. nevyplýva nemožnosť prognózy resocializácie; u obžalovanej V. R. navyše konštatujú, že jej resocializácia nie je vylúčená. Uvedenie týchto skutočností je o to podstatnejšej dôležitosti, že poukazom na vyššie uvedené súd odôvodnil aj okolnosť, že obžalovaným neukladal trest odňatia slobody na doživotie a najmä ho neuložil obžalovanej V. R. tak, ako to v závere záverečnej reči navrhol prokurátor.

V súlade s § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona postupoval súd aj pri zaradovaní do výkonu trestu odňatia slobody u všetkých štyroch obžalovaných a na výkon trestu odňatia slobody ich zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia (nezistiac žiadne okolnosti svedčiace pre zaradenie obžalovaných do ústavu na výkon trestu s miernejším stupňom stráženia), nakoľko všetci štyria obžalovaní boli odsúdení za obzvlášť závažný zločin, a to trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona.

Obžalovanej V. R. uložil súd podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti. Po vyhodnotení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj súhrne, pokiaľ mali význam pre výrok o treste zákazu činnosti a slúžili v tomto smere na prospech obžalovanej i proti nej, súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že objektívnym vyjadrením zistenej trestnej činnosti a príslušných zákonných hľadísk je trest zákazu činnosti vymieraný obžalovanej V. R. v hornej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby, a síce vo výmere šesť rokov. Neopomenul pritom v odôvodnení uviesť, že tento trest na základe § 42 ods. 2 Trestného zákona. prevzal z trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen zo dňa 27.03.2017 č.k. 4T/9/2017-395, z ktorého zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere troch rokov s uložením probačného dohľadu s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu tri roky a s povinnosťou v skúšobnej dobe nahradiť dlh štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky, v zastúpení Daňovým úradom Banská Bystrica, vo výške 5.448,22 Eur, ako aj výrok o treste zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť na sedemdesiatdva mesiacov.

Správne postupoval súd prvého stupňa i pri ukladaní ochranného dohľadu obžalovaným N. G., I. M., V. R. a N. R., nakoľko uloženie ochranného dohľadu bolo vo vzťahu k obžalovaným vzhľadom na znenie § 76 ods. 1 Trestného zákona obligatórnou súčasťou výroku o treste, nakoľko ich odsúdil za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečné tresty odňatia slobody.

So záverom súdu prvého stupňa, že ochranný dohľad uložil všetkým obžalovaným na najdlhšiu dobu, teda na tri roky a to vzhľadom na to, že nenašiel také okolnosti, ktoré by odôvodňovali uloženie ochranného dohľadu na kratšiu dobu, sa najvyšší súd stotožňuje a považuje ho za logicky správny a majúci základ v relevantných zákonných ustanoveniach. Zároveň súd prvého stupňa postupoval pri ukladaní ochranného dohľadu plne v súlade s účelom tohto inštitútu a to najmä s poukazom na spôsob a závažnosť páchanej skutkovej činnosti; najvyšší súd v ostatnom rozsahu len odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, kde špecializovaný trestný súd precíznym spôsobom a podrobne zdôvodnil svoje právne úvahy pri uložení ochranného dohľadu.

Zo značného objemu vykonaných dôkazov, ktoré špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa dôsledne analyzoval a správne vyhodnotil (viď vyššie v tomto uznesení) vyplýva, že obhajobné tvrdenia obžalovaných sú neudržateľné; preto si najvyšší súd v celom rozsahu osvojil právne i skutkové závery špecializovaného trestného súdu v odôvodnení, a preto ich opätovný rozbor nepovažuje za nevyhnutý a na v napadnutom rozsudku uvedené závery odkazuje ďalej v plnom rozsahu.

So zreteľom na vyššie uvedené a k tomu, že súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody (viď relevantnú vysvetľujúcu právnu argumentáciu špecializovaného trestného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku) rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.